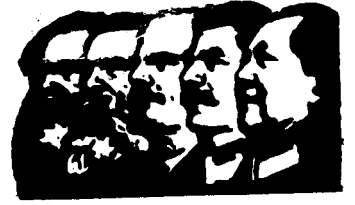

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5232553 ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΑΠΡΙΛΗ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 255 ΔΡΧ. 150

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ: ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Όπως το Πολυτεχνείο από επέτειος του αντιφασιστικού αγώνα έγινε η εθνική γιορτή του σοσιαλφασισμού, έτσι και η Πρωτομαγιά, που είναι η γιορτή της επαναστατικής εργατικής τάξης, γίνεται κάθε χρόνο γιορτή του αντεργατικού πραξικοπηματισμού. Όσο η αντίδραση ξεσκεπάζεται και απομονώνεται μέσα στη ζωή και την αληθινή σύγχρονη κίνηση των μαζών, τόσο πιο επιτήδεια

κυριαρχεί στις επετείους.

Είναι γνωστό ότι η δύναμη της κάθε αντίδρασης βρίσκεται στην επίκληση της παράδοσης. Έτσι η δύναμη της αντίδρασης με επαναστατικό πρόσωπο είναι η επίκληση των επαναστατικών παραδόσεων. Αυτό συμβαίνει γιατί στους παλιούς αγώνες των λαών ο σοσιαλφασισμός βρίσκει το παλιό πρόσωπο του εχθρού και κρύβει το καινούριο. Στο

Πολυτεχνείο, για παράδειγμα, βρίσκει τους Αμερικάνους για να κρύψει τους Ρώσους και στις Πρωτομαγίες βρίσκει το κλασικό ιδιωτικό πρόσωπο του κεφαλαίου για να κρύψει το σύγχρονο κρατικό γραφειοκρατικό μονοπωλιακό πρόσωπο. Στις Πρωτομαγίες γενικά κρύβεται το ανερχόμενο πολεμικό κρατικό μονοπώλιο της Ανατολής

συνέχεια στη σελ. 5

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΩΝ ΧΟΥΝΤΙΚΩΝ

Έρθε ξανά στην επικαιρότητα τις τελευταίες μέρες το αίτημα της αποφυλάκισης των χουντικών με την ευκαιρία της μαύρης επετείου της 21ης Απριλίου. Πρωτοστάτης ο “αγωνιστής και βασανισμένος” Λεντάκης και στο μέτωπο σύσσωμο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ, το οποίο δίνει την υποστήριξη του βασικά με την πλήρη απουσία του αιτήματος της εκτέλεσης της ισόβιας ποινής από τις ανακοινώσεις των κομμάτων για την επέτειο, αλλά και με πολιτικά στελέχη του που υποστηρίζουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο την απελευθέρωση (δες Ντεντιδάκης από το ΠΑΣΟΚ, Άννα-Ψαρούδα Μπενάκη, Ανδρεουλάκος κ.λπ. α-

πό τη Ν.Δ.). Το μέτωπο μαζεύει επίσης στις τάξεις του διάφορους “προοδευτικούς” τύπου Βότση, άρρωστους σοβινιστές τύπου Αθανασιάδη, αλλά και καλοπροαίρετους ανθρώπους, όπως ο Κοροβέσης, που παρασύρονται από την πρόταξη των αρχών του ανθρωπισμού και της “μεγαλοψυχίας της δημοκρατίας”.

Ο Λεντάκης ήδη από το 1990, σα μέλος του Συνασπισμού και χωρίς την πολιτική του κάλυψη, είχε διατυπώσει το αίτημα της αποφυλάκισης. Επανήλθε στις 10/4, σα μέλος της Πολιτικής Άνοιξης αυτή τη φορά, να υποβάλει στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Στεφανόπουλο το ίδιο αίτημα. Ο Λεντάκης ε-

νεργεί ατομικά, αλλά, όπως δηλώνει και ο ίδιος, το κόμμα του σιωπά στις ενέργειές του, δεν έχει διαφωνήσει, οπότε έχει σαφώς την πολιτική κάλυψη του Σαμαρά. Σύμφωνα με το Λεντάκη οι χουντικοί πρέπει να αποφυλακιστούν «ανεξαρτήτως μεταμέλειας, γιατί είκοσι ένα χρόνια μετά τη λήξη της χούντας είναι αρκετά και δε χρειάζεται να παραμείνουν άλλο στη φυλακή. Η δημοκρατία δεν είναι μισαλλόδοξο ούτε εκδικητικό καθυστάς, ούτε κινδυνεύει από ογδοντάρηδες».

Εκτός από το Λεντάκη το ίδιο αίτημα είχαν υποβάλει πριν από τρία χρόνια 33 βουλευτές, που με επερώτησή τους στο Κοινοβούλιο

προς την τότε υπουργό Δικαιοσύνης Άννα-Ψαρούδα Μπενάκη ζητούσαν να κινηθεί αυτεπαγγέλτως από την Πολιτεία η διαδικασία απονομής χάριτος, γιατί «η δημοκρατία είναι μεγάλθυμη και συγχωρεί, ενώ η πραιτέρω κάθειρξη δεν εξυπηρετεί κανένα σκοπό της ποινής» (Ελευθέρος Τύπος, 11/4).

Γιατί και πώς έγινε σε μια χώρα όπως η Ελλάδα, που με οικουμενική συναίνεση ο νέος φασισμός, ο σοσιαλφασισμός, εδραιώνει καθημερινά το κράτος του, καταπατά τα δικαιώματα μειονοτήτων, καταδικάζει με ποινές φυλάκισης τις αντισοβινιστικές φωνές, εξουδετερώνει με κλεισίμο δρόμων, μπούκες και πολιτικά πραξικοπή-

ματα τους πολιτικούς του αντιπάλους, διατηρεί βαλσαμωμένα πτώματα στην προεδρία κομμάτων, βρέθηκαν τόσο πολλοί ευαίσθητοι δημοκρατικά άνθρωποι να εκδηλώσουν το δημοκρατισμό τους στο αίτημα της αποφυλάκισης των χουντικών; Γιατί, όπως λέει ο πρωτοστάτης αυτής της ελεεινής εκστρατείας Λεντάκης, η Ελλάδα απειλείται από την Τουρκία και γι' αυτό «δεν έχουμε λόγους να μη θέλουμε να επιτύχουμε την ευρύτερη δυνατή εθνική ομοψυχία» (εκπομπή Ελλησποντος, SKY, 18/4).

Όλη αυτή η “δημοκρατική ευαισθησία” δεν έχει να κάνει με τη

συνέχεια στη σελ. 2

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ Η “ΧΡ. ΑΥΓΗ”

Το Σάββατο στις 6 του Απριλίου τραμπούκοι της “Χρυσής Αυγής” έκαναν οργανωμένη επίθεση με λουστούς σε ομάδα της ΟΣΕ, που προπαγάνδιζε κεντρική εκδήλωση της στη γωνία Ι. Δροσοπούλου και Φωκίωνος Νέγρη. Εκεί κοντά, στην οδό Κεφαλληνίας, βρίσκονται τα γραφεία της “Χρυσής Αυγής”. Σύμφωνα με την εφημερίδα της ΟΣΕ Εργατική Αλληλεγγύη: «Τότε, μια ομάδα από φασίστες της “Χρυσής Αυγής” πέρασαν απ' την πλατεία και μετά πήγαν στα γραφεία τους, που βρίσκονται λίγο πιο πέρα, στην οδό Κεφαλληνίας 52. Μάζεψαν τα όπλα τους, συγκροτήθηκαν σε ομάδα κρούσης και επιτέθηκαν με αφάνταστη μανία, τραυματίζοντας 5 συντρόφους, οι οποίοι μεταφέρθηκαν με το ΕΚΑΒ στο νοσοκομείο Ερυθρός Σταυρός. Η Γιάννα Βασιλάκη, σπουδάστρια, διακομίστηκε με βαριά διάσειση ο Νίκος Κουράκης με σπα-

μένο χέρι και οι Σπύρος Στάικος, εργαζόμενος, Γιάννης Κουτσοπάνος, φοιτητής, και Χρήστος Σίμος, εργαζόμενος, πιο ελαφρά τραυματισμένοι. Η Γιάννα Βασιλάκη παρέμεινε στο νοσοκομείο για πρόσθετες εξετάσεις μέχρι το μεσημέρι της Δευτέρας, ενώ οι υπόλοιποι τέσσερις μετά τις πρώτες βοήθειες που τους παρασχέθηκαν (ράμματα στο κεφάλι και στα χείλη) έφυγαν από το νοσοκομείο.

Πλησίασαν ύπουλα, μας είπε ο Νίκος. Μας χτύπησαν ξαφνικά, βρίζοντας χυδαία κομμούνια θα πεθάνετε, θα σας γ... προδότες, ζήτω η Ελλάς. Μας χτύπαγαν λυσσαλέα με λουστούς, εκτοξεύοντας ακόμα και καρτέκλες απ' τις καφετέριες. Μας χτυπούσαν με ρόπαλα στο κεφάλι.

Οι εργαζόμενοι από τα Goody's και τις γύρω καφετέριες έτρεξαν αμέσως για τις πρώτες βοήθειες. Μας έφεραν πάγο και γάζες για

να σταματήσει η αιμορραγία. Κάλεσαν το ΕΚΑΒ και την αστυνομία».

Μετά από αυτή την επίθεση η Γενική Ασφάλεια έστειλε ανακοίνωση στις εφημερίδες ότι άρχισε προανάκριση “κατά αγνώστων”.

Όμως η ΟΣΕ δηλώνει ότι αυτοί που έκαναν την επίθεση, οι φυσικοί αυτουργοί, είναι γνωστοί, όπως γνωστοί είναι και οι ηθικοί αυτουργοί.

Έτσι αργότερα, στις 19 του Απριλίου, τα πέντε μέλη της ΟΣΕ που τραυματίστηκαν κατέθεσαν μήνυση κατά των Γιάννη Παναγιωτίδη (που καταγγέλλεται ότι είναι ο ίδιος που μαχαίρωσε τους φοιτητές Κώστα και Θύμιο Κατσούλη στις 23.1.96 το βράδυ των εγκαίνιων των γραφείων της “Χρυσής Αυγής”), Αγ. Θεοδωρόπουλου σαν φυσικών αυτουργών και των Ν. Μιχαλολιάκου, Χρ. Παπά και Π. Ανδρουτσόπουλου σαν ηθικών αυ-

τουργών.

Είναι φανερό ότι οι χιτλερικοί της “Χρ. Αυγής” με αυτή τους την επίθεση περνάνε σε μια νέα φάση της δραστηριότητάς τους. Για πρώτη φορά περνάνε σε οργανωμένη επίθεση κλίμακας, που σαν τέτοια αποχτάει πελώρια πολιτική σημασία.

Ασφαλώς κάθε δημοκρατικός άνθρωπος και κάθε δημοκρατική οργάνωση, σωματείο κ.λπ. πρέπει να καταγγείλει αυτή την επίθεση και να υποστηρίξει τα μέλη της ΟΣΕ στη μήνυσή τους για καταδίκη των τραμπούκων.

Όμως το μεγάλο ζήτημα που μένει είναι η πολιτική καταδίκη, η πλήρης απομόνωση και τέλος η απαγόρευση της λειτουργίας της “Χρυσής Αυγής”. Φαινομενικά η “Χρυσή Αυγή” βρίσκεται στο πολιτικό περιθώριο. Και αυτό ισχυρίζονται τα πέντε κόμματα που σήμερα ομόθυμα επιτρέπουν τη νό-

μιμη λειτουργία της και την προστατεύουν πολιτικά. Όμως, αντίθετα ακριβώς, η “Χρυσή Αυγή” βρίσκεται στο κέντρο των πολιτικών εξελίξεων, γιατί είναι η πιο ακραία έκφραση του εθνορατσισμού που διαπερνάει όλα τα κόμματα της αστικής τάξης. Ειδικότερα η “Χρυσή Αυγή” είναι παιδί και σύμμαχος του σοσιαλφασισμού.

Η αντικαπιταλιστική δημαγωγία της, ο κρατικισμός της, ο αντιαμερικανισμός και αντιευρωπαϊσμός της, ο αντιτουρκισμός της, η σαφής και πρωτοπόρα της υποστήριξη στους σέρβους φασίστες, η υπεράσπιση του άξονα Μόσχας-Βελιγραδίου-Αθήνας, όλα είναι παραμένα από το ιδεολογικό οπλοστάσιο των σοσιαλφασιστών πραχτόρων της Ρωσίας.

Αυτοί λοιπόν ενδιαφέρονται να αναπτυχθεί οργανωτικά η “Χρυσή

συνέχεια στη σελ. 2

ΟΧΙ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΩΝ ΧΟΥΝΤΙΚΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

δημοκρατία, αλλά με το σοβινισμό και τον αντιτουρκισμό, που οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια σε ένα νέο φασισμό για λογαριασμό της Ρωσίας. Είναι η ώρα που ο σοσιαλφασισμός πρέπει να κινητοποιήσει ξανά το στρατό για να ξεπλύνει την ντροπή της εθνικής ταπείνωσης του τούρκικου διαμελισμού της Κύπρου, κάτω από τις φτερούγες της Ρωσίας αυτή τη φορά.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΕΠΑΝΕΡΧΕΤΑΙ ΣΑΝ "ΕΝΙΑΙΟ ΑΜΥΝΤΙΚΟ ΔΟΓΜΑ"

Ο βασικός στόχος της χούντας του 1967 ήταν η Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Αλλά η χούντα απέτυχε και οι αμερικάνοι προστάτες της απογοήτευσαν την αρρωστημένη από σοβινισμό ελληνική αστική τάξη. Η πολιτική της επέμβασης και του διαμελισμού με το πραξικόπημα του χίτη Γρίβα και την ανατροπή του ανεξαρτησιακού Μακάριου δεν οδήγησε στην πολυπόθητη Ένωση, αλλά στην τούρκικη εισβολή και το διαμελισμό του νησιού από την Τουρκία με τις ευλογίες της Ρωσίας. Στις 20 Ιουλίου του 1974 το πρακτορείο ΤΑΣΣ ανακινώνει ότι «*τουρκικά στρατεύματα μπήκαν στην Κύπρο για να επιβάλουν τη συνταγματική ομαλότητα*». Αυτή η κυνικότατη υποστήριξη της τούρκικης εισβολής, στα πλαίσια της ρώσικης πολιτικής του προσεταιρισμού της Τουρκίας, δεν αναφέρεται από κανέναν σχεδόν εδώ και 20 χρόνια στην Ελλάδα και στην Κύπρο.

Σήμερα η Τουρκία είναι με αστάθεια προανατολισμένη στη Δύση και η Ρωσία εναγκαλιζεται ασφυκτικά την Ελλάδα, εκμεταλλευόμενη το σοβινισμό της ελληνικής αστικής τάξης, για να εξασφαλίσει τη δίοδο των πλοίων της από τα Στενά μέσα από ένα ελληνοτουρκικό πόλεμο ή την εξουδετέρωση της Τουρκίας. Σήμερα η πολιτική της Ένωσης μετατράπηκε σε πολιτική του "ορθόδοξου τόξου" και του ενιαίου αμυντικού δόγματος. Η ελληνική αστική τάξη ηγεμονεύεται από το σοσιαλφασιστικό μπλοκ και σέρνεται πίσω από ένα νέο προστάτη για να ικανοποιήσει τα σοβινιστικά της όνειρα. Για να μπορέσει όμως να τα πραγματοποιήσει, πρέπει να διατηρεί το στρατό σε ετοιμότητα, πρέπει να τον έχει στη διάθεσή της για να τον κινητοποιήσει την κατάλληλη στιγμή. Και αυτός ο στρατός δεν μπορεί να κινητοποιηθεί όταν αντιμετωπίζει την ποινή της φυλάκισης. Πρέπει λοιπόν να του δοθεί αμνηστία.

Οι εναπομείναντες στη φυλακή χουντικοί Παπαδόπουλος, Ιωαννίδης και Ντερτιλής (οι υπόλοιποι βρίσκονται ελεύθεροι, έξω από τη φυλακή, λόγω δήθεν ανήκεστης βλάβης της υγείας τους) δεν είναι μια χούφτα ακίνδυνων ογδοντάρηδων. Μετά την πτώση της χούντας η αστική τάξη απόφυγε να χτυπήσει το φασισμό. Φυλάκισε ορισμένους μοναχά από τους πρωτεργάτες του. Ο κορμός του φασισμού, που είχε χαρακτηριστεί "σταγονίδια" από τον Αβέρωφ, έμεινε ανέγγιχτος. Όλοι αυτοί οι σοβινιστές, μαύροι φασίστες, βασανιστές εξακολουθούν να φολιάζουν στο κράτος, στο στρατό, στην αστυνομία. Και όλα τα σημερινά ηγετικά

στελέχη του στρατού ανατράφηκαν στα φυτώρια της χούντας. Οι χουντικοί είναι εκφραστές όλου αυτού του φασισμού και των σοβινιστικών οραμάτων. Και οι τρεις αρνούνται κατηγορηματικά να δηλώσουν μεταμέλεια και εμφανίζονται υπερήφανοι για τις πράξεις τους.

Η αποφυλάκισή τους θα σημαίνει τη δικαίωση του απριλιανού πραξικοπήματος και του σοβινισμού, θα αναπτρώσει το ηθικό όλων των φασιστών στο στρατό και θα προετοιμάσει το νέο πραξικόπημα με την καθοδήγηση του σοσιαλφασισμού για λογαριασμό της Ρωσίας.

Με τη διαφορά ότι αυτή τη φορά ο σοσιαλφασισμός θα βαφτίσει το στρατό λαϊκό και το πραξικόπημα θα είναι έκφραση της "λαϊκής βούλησης". Γι' αυτό παλεύει τώρα μεθοδικά για την αμνηστευση, τη συμφιλίωση του στρατού με το λαό, δημαγωγώντας για "συγχώρηση", για "μεγαλόψυχη δημοκρατία", για "ανθρωπισμό", για "πολιτικούς κρατούμενους".

Στο μαύρο μέτωπο ο σοσιαλφασισμός οδεύει χεράκι-χεράκι με την Ορθόδοξη Εκκλησία. Ο Ιερός Σύνδεσμος Ελλήνων Κληρικών με ομόφωνη απόφασή του ζητά την αποφυλάκιση των χουντικών για λόγους "ανθρωπιάς". Μία Ορθόδοξη Εκκλησία που δεν έχει απογαλακτιστεί ακόμα από τη χούντα, με την κατά καιρούς ανώτατη ιεραρχία της (Ιερόνυμος, Σεραφεΐμ) να έχει διοριστεί από αυτήν.

Με ενθουσιασμό επίσης σηκώνει τη σημαία της αποφυλάκισης και η Καθημερινή στη βάση της εθνικής ομοψυχίας (21/4), ενώ ενωμένοι τώρα Βότσης και Αναστασιάδης στην *Ελευθεροτυπία* χαρακτηρίζουν "φαύλους" και "με πονηρά κίνητρα" αυτούς που ενατιώνονται.

ΤΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Τη γραμμή αυτή της ενότητας στρατού-λαού προπαγανδίζει σταθερά το ψευτοΚΚΕ. Από ωρίς άρχισε να οικοδομεί τις γέφυρές του με το φασισμό. Στις δημοτικές του '86 κάθισε στο ίδιο τραπέζι με τον υποψήφιο της φασιστικής, χουντικής ομάδας ΕΠΕΝ στα πλαίσια της διακομματικής επιτροπής. Ο Φλωράκης είχε την ίδια περίοδο συνομιλίες στα γραφεία του Περιεσσίου με τον αρχιφασίστα εκδότη της *Ελευθερης Ωρας* Μιχαλόπουλο, που τότε ανάπτυσσε καμπάνια για την απελευθέρωση των πραξικοπηματιών από τον Κορδαλλό.

Η Παπαρήγα επισκέπτεται τακτικά τα στρατόπεδα, το φετινό Πάσχα έκανε την επίσημη εμφάνισή της στο σώμα της Αστυνομίας και στους αλεξιπτωτιστές.

Πρόσφατα το ψευτοΚΚΕ έδωσε την κάλυψή του στη φασιστική συμμορία της "Χρυσής Αυγής" όταν όχι μόνο δε συμμετείχε, αλλά και προβόκαρε την αντιφασιστική διαδήλωση στον Πειραιά.

Και ο *Οδηγητής* (Απρίλης 1996) βγάζει το σύνθημα "Θέλουμε στρατό δημοκρατικό, όχι εξαρτημένο και μισθοφορικό", και για να αποδείξει το σημερινό αντιδραστικό χαρακτήρα του στρατού διατυπώνει τα εξής ερωτήματα: «*Γιατί άλλωστε συμμετέχουν Έλληνες στη νατοϊκή δύναμη στη Βοσνία;*

Μήπως για να ενισχύσουν την ειρήνη; Και από πότε το ΝΑΤΟ έγινε ειρηνευτική δύναμη και δεν το ξέραμε; Μήπως δεν είναι γνωστή η στάση όλων των μπερλαιστών (ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-Ευρωπαϊκής Ένωσης) απέναντι στην Ελλάδα και στην Κύπρο;». Η "Κ"ΝΕ θέλει έναν αντινατοϊκό στρατό, στην υπηρεσία του "ενιαίου αμυντικού δόγματος", ένα στρατό στην υπηρεσία της Ρωσίας.

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Στην αντίπαλη όχθη ο υπουργός Δικαιοσύνης Βενιζέλος αρνείται αποφασιστικά να δεχτεί οποιαδήποτε συζήτηση για την απελευθέρωση των χουντικών. Εναντιώθηκε σταθερά σ' αυτό το αίτημα στην εκπομπή του SKY *Ελλάσποντος*, με τη δημοσιογράφο Έλλη Στάη και καλεσμένους τους Λεντάκη, Λυκούρεζο, Άννα-Ψαρούδα Μπενάκη και Καργάκο, όλους στο μαύρο μέτωπο. Ο Λεντάκης μίλησε για την τούρκικη απειλή, για ανθρωπισμό και για δημοκρατία ισχυρή που δε φοβάται. Ο υπερασπιστής των σφαγέων Μλάντιτς και Κάρατζιτς Λυκούρεζος, πρώην μηνυτής της χούντας, τώρα υπερασπιστής της, ανακάλυψε νομικά κενά (!) στην καταδικαστική απόφαση των χουντικών. Η Άννα-Ψαρούδα Μπενάκη ζήτησε ισότιμη μεταχείριση των χουντικών με τους ποινικούς κρατούμενους και την εφαρμογή και σ' αυτούς των ευεργετικών διατάξεων για την αποφυλάκιση. Και ο Καργάκος έβγαλε τα εμφυλιοπολεμικά του συ-

μπλέγματα, μίλησε για το φόβο του διχασμού. Ουσιαστικά όλοι συμφώνησαν σε μία βάση που δεν ήταν άλλη από αυτή της "εθνικής ομοψυχίας", δηλαδή του αντιτουρκισμού.

Ο Βενιζέλος αρνήθηκε κάθε ισότιμη μεταχείριση των χουντικών με τους ποινικούς κρατούμενους, λέγοντας ότι το ζήτημα των χουντικών είναι πολιτειακό και ιστορικό και όχι ποινικό αδίκημα. Αρνήθηκε κάθε επιχειρημα ανθρωπισμού μιλώντας για συλλογική σκληρότητα ενάντια σε ένα συλλογικό έγκλημα. Επανελάβε τη ρήση του Καραμανλή "Όταν λέμε *ισόβια εννοούμε ισόβια*". Και χαρακτήρισε την εκτέλεση της ισόβιας ποινής σαν εκδήλωση δημοκρατικής εγρήγορης. Διευκρίνισε ότι αντικείμενο δεν είναι ο σωφρονισμός και θύμισε στους "συνειδητοποιημένους δημοκράτες" μας ότι οι χουντικοί δεν έχουν ζητήσει χάρη. Δηλαδή, αν και αντιτούρκος εθνικιστής ο ίδιος, πρόβαλε μία μίνιμουμ δημοκρατική γραμμή ενάντια στο μαύρο μέτωπο.

Στην εκπομπή έκανε παρέμβαση και ο Γιαννόπουλος καταγγέλοντας το Λεντάκη σα δημαγωγό του αισχίστου είδους.

ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΤΕΙ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΜΕΤΩΠΟ

Η φυλάκιση των χουντικών ήταν η βία της δημοκρατίας ενάντια στη βία του φασισμού. Οι χουντικοί είναι πολιτικοί κρατούμενοι της δημοκρατίας. Ο λαός μας βασανίστηκε στα μπουντρούμια της ασφάλειας και στα ξερονήσια

και αιματοκυλίστηκε από τη χούντα, είχε νεκρούς. Στη λαϊκή συνείδηση η χούντα είναι για πάντα καταδικασμένη και η συντριπτική πλειοψηφία του λαού δε θέλει να δει τους χουντικούς να βγαίνουν έξω, γιατί νιώθει την απειλή.

Ο σοσιαλφασισμός χρησιμοποιεί τους βασανισμένους που "συγχωρούν" σαν το "βαρύ πυροβολικό" του σ' αυτή την ελεεινή εκστρατεία του. Όμως το γεγονός ότι κάποιος έχει βασανιστεί από μια χούντα δεν τον κάνει αυτόματα δημοκράτη και εκφραστή της δημοκρατίας. Ο Χομεινί είχε βασανιστεί από το Σάχη και έμεινε στην ιστορία σα στυγνός δικτάτορας. Η πλειοψηφία των βασανισμένων από τη χούντα δεν έχει εκφράσει καμία διάθεση να δει τους χουντικούς να απελευθερώνονται, δεν έχει δώσει συγχώρηση. Αυτή την πλειοψηφία δεν την εκφράζει ούτε ο Λεντάκης, αλλά ούτε ο Κοροβέσης.

Ο λαός μας έχει δώσει σκληρές μάχες με το φασισμό και δε θα επιτρέψει σήμερα αβασάνιστα στο σοσιαλφασισμό να κάνει την προέλασή του. Η δημοκρατία πρέπει διαρκώς να απαιτεί:

-Να τεθούν εκτός νόμου όλα τα κόμματα που υποστηρίζουν το απριλιανό πραξικόπημα, το φασισμό και το ναζισμό. Να κλείσουν τα γραφεία της "Χρυσής Αυγής" και της ΕΠΕΝ. Να απαγορευτεί η έκδοση των εφημερίδων τους και το δικαίωμα καθόδου στις εκλογές.

-Να μείνουν για πάντα στη φυλακή οι χουντικοί. Να τσακιστεί το μαύρο οικογενειακό μέτωπο με το αίτημα της απελευθέρωσης.

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ Η "ΧΡ. ΑΥΓΗ"

Αγάπες...

Στο 251 φύλλο της *Ν. Ανατολής*, αναλύοντας το χαρακτήρα της γραμμής των ναζιστών της "Χρ. Αυγής", δείξαμε πώς οι χιτλερικοί σε τρεις περιόδους της "δράσης" τους στην Ελλάδα έκαναν το άλμα προς την αγκαλιά του σοσιαλφασισμού. Αυτές οι αγάπες τους με το ψευτοΚΚΕ -που δεν είναι μονόπλευρες, μιας και το ψευτοΚΚΕ απείχε προκλητικά από τη μοναδική διαδήλωση στον Πειραιά ενάντια στη "Χρ. Αυγή"- συνεχίζονται.

Διαβάζουμε στη "Χ.Α", αρ. φύλ. 150: «*Ο Τάκης Τσίγκας (μέλος του Π.Γ. του ΚΚΕ) δήλωσε για τη συνθήκη του Μάαστριχτ: "Γιατί να υποτασσόμαστε; Τι κερδίσαμε τόσα χρόνια; Τα χρυσά κουτάλια δεν τα είδαμε;" Προσυπογράφουμε, παρρησιάζοντας ότι οι απέναντι σύντροφοι έχουν πολλά προβλήματα καθώς κάποιοι ζητούν το ΚΚΕ να επαναπροσδιορίσει τη θέση του απέναντι στη σημερινή Ευρώπη των εμπορών!*

Προσυπογράφουν λοιπόν οι χιτλερικοί με... τους απέναντι συντρόφους τους. Μόνο που... κοντεύουν να κουτουλήσουν. Και το δημοκρατικό και λαϊκό κίνημα θα προσυπογράψει κι αυτό το κοινό τους ΤΕΛΟΣ!

συνέχεια από τη σελ. 1

σή Αυγή", ώστε να αναλάβει τη διεκπεραίωση των βρώμικων υποθέσεών τους, και πιο ειδικά την τρομοκράτηση των αντιεθνικιστών. Δεν είναι καθόλου τυχαίο πόσο επίμονα το ψευτοΚΚΕ απέφυγε να συμμετάσχει στην αντιναζιστική πορεία του Πειραιά, φθάνοντας μάλιστα στο σημείο να πραγματοποιήσει συγκέντρωση του συνδικάτου της Ζώνης την ίδια ακριβώς μέρα της διαδήλωσης.

Η πάλι λοιπόν ενάντια στη "Χρυσή Αυγή" περνάει μέσα από την καταδίκη της πολιτικής της γραμμής. Αυτή την πάλι μπορούν να δώσουν με συνέπεια οι δημοκρατικές επαναστατικές οργανώσεις, και πολύ λιγότερο τα ταλαντευόμενα τμήματα της μικροαστικής και της αστικής τάξης. Η ΟΣΕ είναι μια μικροαστική δύναμη. Η αντιπαράθεσή της με τη "Χρυσή Αυγή" δε γίνεται στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο, αφού η ΟΣΕ είναι σχεδόν σε όλη τη γραμμή ταυτισμένη με το ψευτοΚΚΕ, αλλά στο επιμέρους, δηλ. στο γενικό αντιεθνικισμό, τον αντιρατσισμό, τον αντιναζισμό. Αν η ΟΣΕ αποτελεί έναν ειδικό στόχο για τη "Χρυσή Αυγή" είναι γιατί η πρώτη αποτελεί μεν εχθρό της σαν αντιεθνικιστική δύναμη, αλ-

λά αποτελεί ταυτόχρονα αδύναμο εχθρό της, αφού δεν μπορεί να την αποκαλύψει και να τη στριμώξει στο πολιτικό επίπεδο.

Το πολιτικό περιεχόμενο της πάλης ενάντια στη "Χρ. Αυγή", αλλά και τη συνέπεια σε αυτή την πάλη μπορεί να δώσει η ΟΑΚΚΕ, που πρέπει να σταθεί δίπλα σε κάθε δύναμη που δέχεται την επίθεση των τεράτων ναζι.

Η απαγόρευση της λειτουργίας της "Χρυσής Αυγής" πρέπει να γίνει η αιχμή της πάλης του αντισοσιαλφασιστικού και του δημοκρατικού αγώνα στη χώρα μας.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

ΠΑΣΟΚ: Το παιχνίδι των κεντριστών πριν το Συνέδριο

Με το Σημίτη ενάντια στους εθνικιστές μέσα στην κυβέρνηση. Με τους εθνικιστές ενάντια στο Σημίτη μέσα στο κόμμα. Αυτή είναι η γενική ταχτική των ρωσόδουλων Λαλιώτη, Σκανδαλίδη. Αν αυτά τα πολιτικά υποκείμενα μάθαιναν κάτι καλά από τον πατέρα τους, τον Α. Παπανδρέου, είναι ο κεντρισμός. Ο κεντρισμός είναι μια ακατανίκητη ταχτική όταν χρησιμοποιείται μέσα σ' ένα κόμμα όπου οι τάσεις συγκρούονται δίχως αρχές. Εκεί κανείς δε ζητάει τα ρέστα από τους κεντριστές, που παίρνουν τη θέση "ούτε με τον ένα ούτε με τον άλλο", "λίγο με τον ένα, λίγο με τον άλλο".

Αφού λοιπόν δώσανε την πρωθυπουργία στο Σημίτη με το πρόσωπο του δήθεν ευρωπαίου Λαλιώτη, κράτησαν τη συμμαχία τους με τον Τσοχατζόπουλο με το πρόσωπο του δήθεν εθνικιστή Σκανδαλίδη. Οι υπόλοιποι της συμμορίας: Τζουμάκας, Γ. Παπανδρέου, Αυγερινός, Φούρας, Ρέππας, κράτησαν ανάλογες θέσεις. Στη μόνη περίπτωση που εκτέθηκαν ανοιχτά είναι το ενιαίο μέτωπό τους ενάντια στο μέχρι προχθές δυτικόφιλο εθνικιστή Αρσένη, που τον πέταξαν έξω και από την πρωθυπουργία και από την αντιπροεδρία του κόμματος.

Με το Σημίτη όμως και τον Τσοχατζόπουλο δουλεύουν στην εντέλεια το διπλό τους παιχνίδι, ώστε ρίχνοντας το βάρος τους στη μια ή την άλλη πλευρά να κρίνουν τις εξελίξεις.

Διακρίνεται τώρα καθαρότερα το σχέδιό τους. Το αληθινό τους πρόβλημα είναι η κυριαρχία μέσα στο κόμμα μετά το τέλος του Παπανδρέου. Για να κατακτήσουν εκεί την ηγεμονία πρέπει να εξουδετερώσουν κυρίως τη συγκεκριμένη δύναμη του Τσοχατζόπουλου. Το Σημίτη δεν τον φοβούνται πραγματικά, γιατί η φιλοευρωπαϊκή του πολιτική είναι αδύναμη μπροστά στον εθνικισμό της στελεχικής μάζας του ΠΑΣΟΚ. Βγάζουν λοιπόν τον πιο ακίνδυνο Σημίτη πρωθυπουργό για να φθείρουν τον Τσοχατζόπουλο στο κόμμα. Η υπόθεση των περιφερειακών διευθυντών, το χτύπημα της οργάνωσης του "απόδημου ελληνισμού", όπως και η καθαίρεση του Βασιλακόπουλου, είναι χτυπήματα που δίνουν οι ρωσόδουλοι μέσω του Σημίτη στον Τσοχατζόπουλο για να τον αδυνατίσουν πριν το συνέδριο.

Αυτή η χρήση του Σημίτη έχει ασφαλώς ένα όριο. Το όριο είναι ότι ο Σημίτης δεν πρέπει να είναι ταυτόχρονα αντιπρόεδρος, δηλαδή ηγέτης του κόμματος. Γιατί αν γίνει τέτοιος, τότε κινδυνεύει να γίνει αληθινός πρωθυπουργός και μόνιμος αρχηγός του ΠΑΣΟΚ. Όμως αυτή είναι η χειρότερη εκδοχή για τους ρωσόδουλους. Καλύτερα παρά ένας ευρωπαίος αρχηγός σε όλα. Αυτό δε συζητιέται. Έτσι βγαίνει η θέση της διαρχίας, που γεμίζει χαρά τον Τσοχατζόπουλο. Για τη διαρχία μιλάει σχεδόν από την πρώτη στιγμή της εκλογής Σημίτη ο θεωρούμενος δικός του Γ. Παπανδρέου και αργότερα ακολουθεί όλη η συμμορία, όταν ο Σημίτης παίρνει στα σοβαρά την ε-

κλογή του στην πρωθυπουργία σαν σκαλοπάτι στην αρχηγία του ΠΑΣΟΚ. Τότε αυτός ο δυστυχής απειλεί ότι αν δεν του δώσουν την κομματική αρχηγία θα παραιτηθεί από πρωθυπουργός, οπότε θα υποχρεώσει όλο τον κρατικοδίατο στρατό του ΠΑΣΟΚ να πέσει στα πόδια του. Τότε ακριβώς υφώνεται ένα μετόν πανπασοκικό μέτωπο, που δημιουργείται πάντα όταν οι ρωσόδουλοι πάνε μαζί με τους εθνικιστές, και καταγγέλλει το Σημίτη για τις πραξικοπηματικές απειλές του, για το "θράσος του", για τους "εκβιασμούς του", και τον απειλεί με τη σειρά του ότι ακόμα και αν παραιτηθεί θα κανονίσουν έτσι τα πράγματα, ώστε να μη γίνουν εκλογές.

Πραγματικά, δεν το έχουν σε τίποτα παραβιάζοντας το Σύνταγμα να το πετύχουν με τη συμφωνία των τριών μικρών κομμάτων, της εβερτικής ΝΔ και του ανύπαρκτου Στεφανόπουλου.

Μετά από αυτά διαρρέουν στον Τύπο ότι στείλιε τελεσίγραφο στο Σημίτη να μη διεκδικήσει την αντιπροεδρία, ενώ βγάζουν στην επιφάνεια και το μαντείο της Εκκλησίας και διαδίδουν ότι ο Παπανδρέου θα τοποθετηθεί για το ζήτημα της αντιπροεδρίας. Ταυτόχρονα, αποφασίζουν να επιταχύνουν τη διεξαγωγή του Συνεδρίου μειώνοντας ακόμα περισσότερο το χρόνο που έχει στη διάθεσή του ο Σημίτης για να ξεδιπλώσει κάποιες περισσότερες δυνάμεις στο Συνέδριο.

Έτσι ο Σημίτης αναδιπλώνεται και σταματάει για λίγο να μιλάει για αντιπροεδρία και να απειλεί με παραίτηση. Σ' αυτό το σημείο βρισκόμαστε τώρα. Αυτό είναι το πιο κρίσιμο σημείο της υπόθεσης. Η συμμορία του Λαλιώτη δε θέλει να αποσυρθεί ο Σημίτης για να έρθει ο Τσοχατζόπουλος. Μια τέτοια διαρχία τους επιτρέπει βέβαια να κατασπαράξουν και τις δύο τάσεις καθώς, εκτός από έναν όμιλο πρωθυπουργό, θα διαθέτουν και έναν αντιπρόεδρο όμιλο και θα κυριαρχούν στρέφοντας διαρκώς τον ένα ενάντια στον άλλο. Ωστόσο φαίνεται ότι έχουν ένα ακόμα καλύτερο στόχο: Να πάρουν οι ίδιοι την αρχηγία.

Αυτή ακριβώς τη στιγμή οι κεντριστές μπορούν να αποταθούν στον ξεπουπουλιασμένο Σημίτη και να του πουν: Εσύ δε βγαίνεις. Για να μη βγει ο Τσοχατζόπουλος, στήριξε εμάς. Ο καλύτερος γι' αυτή τη δουλειά είναι ο Αυγερινός, που οργάνωσε εξαρχής τους "τέσσερις" στο περίφημο γεύμα του 1994. Ίσως αυτός είναι ο λόγος που ο Αυγερινός είπε όχι στην ανάληψη του Υπουργείου Εξωτερικών, όπως του πρότεινε αρχικά ο Σημίτης. Αν δεν είναι ο Αυγερινός, μπορεί να είναι κάποιος άλλος από τη συμμορία.

Ο Σημίτης είναι δύσκολο να αρνηθεί μια τέτοια πρόταση που θα του εξασφαλίσει την πρωθυπουργία ίσως για τέσσερα χρόνια ακόμα και θα του καλλιεργήσει την αυταπάτη ότι μπορεί να ξαναδικαιώσει την Προεδρία σε μια άλλη καλύτερη στιγμή. Το μόνο που δεν μπορεί να δεχτεί ο Σημίτης είναι το μόνο που θα έπρεπε να κάνει: να αποδεχτεί αντιπροεδρία Τσοχατζόπουλου ενάντια στους κεντριστές. Μ' αυτή τη λύση οι κεν-

τριστές θα συντρίβονταν. Όμως η ήλιθια ανάλυση των ευρωπαίων μέσα και έξω από το ΠΑΣΟΚ είναι πάντα η ίδια: ότι δηλαδή η κλίκα Λαλιώτη και γενικά τα ρώσικα κόμματα ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ είναι ταχτικοί σύμμαχοί τους ενάντια στο απόλυτο κακό, που είναι οι εθνικιστές. Είναι αδύνατο να καταλάβουν ότι οι ρωσόδουλοι είναι οι χειρότεροι αντιευρωπαίστες και ότι ζουν, αναπτύσσονται και κυ-

ριαρχούν ακριβώς μέσα από αυτή την αντίθεση. Ανάλογη βέβαια είναι και η ανάλυση των εθνικιστών, που στηρίζονται με ευγνωμοσύνη πάνω στους δήθεν ενδιαμέσους τύπους σαν το Σκανδαλίδη.

Σε κάθε περίπτωση, έστω και δίχως σωστή ανάλυση, αν ο Σημίτης έδειχνε χαρακτήρα θα έπρεπε να πραγματοποιήσει την απειλή του και να παραιτηθεί από την

πρωθυπουργία. Αυτό θα προκαλούσε πελώρια προβλήματα στους κεντριστές. Θα τους ανάγκαζε σε τέτοιες βρωμίες, που θα έκανε το ΠΑΣΟΚ ανίκανο να ορθοποδήσει για χρόνια. Όμως το "γαία πυρί μειχθήτω" θέλει πολλά κότσια, που δεν τα διαθέτει κανείς από όσους επέζησαν πολιτικά στη σκιά του Παπανδρέου.

Η καθαίρεση του Βασιλακόπουλου

Ένα πολύ σημαντικό γεγονός συνέβηκε στον αθλητισμό, κατά πρώτο λόγο, και κατά δεύτερο λόγο στο ΠΑΣΟΚ. Ο γενικός γραμματέας Αθλητισμού Βασιλακόπουλος αντικαταστάθηκε από το Λυσσαρίδη. Είναι γνωστό ότι ο Βασιλακόπουλος υπήρξε ένα μεγάλο στέλεχος του ΠΑΣΟΚ στον αθλητισμό. Ποιος είναι ο πραγματικός λόγος που έγινε αυτή η αντικατάσταση; Όλος ο αστικός Τύπος έγραφε ότι η αλλαγή έφερε ένα κτύπημα στους συσχετισμούς ενόψει του συνεδρίου του ΠΑΣΟΚ στην ομάδα Τσοχατζόπουλου, στην οποία ανήκει ο πρώην γ.γ. Αθλητισμού. Πιστεύουμε ότι δεν είναι έτσι ακριβώς, δηλαδή ότι το κύριο ζήτημα είναι οι αλλαγές στο χώρο του Αθλητισμού. Και για να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα πρέπει να τονίσουμε ότι το πόστο του γ.γ. Αθλητισμού είναι πολύ σημαντικό ιδιαίτερα για το σοσιαλφασισμό, όπως ήταν και για το φασισμό την εποχή της χούντας. Αν θυμηθούμε το φασίστα Ασλανίδη, που ήταν γ.γ. Αθλητισμού επί Χούντας, πρέπει να τονίσουμε ότι έχει μείνει στη μνήμη του λαού μας σαν ένα από τα σημαντικότερα ονόματα της εγκληματικής φασιστικής δικτατορίας.

Αυτό σημαίνει ότι ο σοσιαλφασισμός, δεν μπορεί να αφήσει γ.γ. Αθλητισμού ένα σοβινιστή Τσοχατζόπουλο, και μάλιστα με ιστορία και οντότητα. Έπρεπε ο Φούρας, που ανήκει στη ρωσόδουλη ομάδα Λαλιώτη, να αποσπάσει αυτό το πόστο από το Βασιλακόπουλο.

Είναι γνωστό ότι ετοιμάζονται μια σειρά νομοθετικές αλλαγές στον κλασικό αθλητισμό, στο μπάσκετ και ειδικά στο ποδόσφαιρο. Έχουμε γράψει και σε προηγούμενο άρθρο της Ν.Α., φ. 231, με τίτλο "Οχι στο σοσιαλφασισμό των γηπέδων", ότι το ρώσικο μέτωπο μέσα και έξω από το ΠΑΣΟΚ έχειβάλει σα στόχο την ήττα του παλιού συνήθως χρεοκοπημένου α-

στικού δημοκρατισμού, που βασικά φέρνει τη φανέλα του Παναθηναϊκού. Ο Βαρδινογιάννης, ένα ισχυρό βιομηχανικό και εφοπλιστικό κεφάλαιο, έχοντας μια στρατηγική υλική και τεχνική υποδομή, κρατάει γερά στην κόντρα και έχει μεγάλες επιτυχίες στην Ελλάδα και το εξωτερικό, που δυνάμωσαν το λαϊκό έρεισμα στους φίλαθλους, αλλά και κατοχυρώνουν τον ΠΑΟ σε μια μεγάλη ομάδα στην Ευρώπη.

Απ' την άλλη ο Κόκκαλης στον Ολυμπιακό και ως πρόσφατα ο Τροχανάς στην ΑΕΚ αποτελούν τα ερείσματα του ρώσικου μετώπου σ' αυτή την κόντρα. Είναι σύγυρο ότι δεν μπορούσε να προχωρήσει αυτή η υπόθεση από τη μεριά του ρώσικου μετώπου με γ.γ. Αθλητισμού έναν αυτοδυναμικό σοβινιστή.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΛΥΣΣΑΡΙΔΗΣ

Είναι δηλαδή αυτή η αλλαγή μια ρώσικη κίνηση στην αθλητική σκακιέρα; Χωρίς να γνωρίζουμε τίποτα, θα πρέπει να υποθέσουμε ότι ο Λυσσαρίδης είναι ένας ευρωπαϊόφιλος ή ένας ρωσόφιλος, μάλιστα όπως άφησαν οι Ρώσοι να φανεί δείχνει να είναι ένας άνθρωπος του Σημίτη που καταχτά θέσεις μέσα στον κρατικό μηχανισμό. Μάλιστα πολύ ύπουλα ο Φούρας άφησε να εννοηθεί στο Βασιλακόπουλο ότι η αλλαγή αυτή ζητήθηκε από το Σημίτη. Όπως γράφει η Ελευθεροτυπία στις 18/4, «ο κ. Βασιλακόπουλος, ο οποίος είναι άνθρωπος του Τσοχατζόπουλου, κάνει λόγο για πιέσεις που άσκησε ο πρωθυπουργός στον υπουργό Αθλητισμού Ανδρέα Φούρα να τον αντικαταστήσει. Ο κ. Βασιλακόπουλος, ο οποίος είναι μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΠΑΣΟΚ και του Πειθαρχικού του, κατηγορεί ανθρώπους του κ. Σημίτη ότι στην πρόσφατη συνεδρίαση της Κ.Ε. του άφησαν σαφώς να εννοηθεί ότι δεν μπορεί να συνεχίσει να παραμένει στη θέση

του, επειδή αποτελεί την "αιχμή του δόρατος" του κ. Τσοχατζόπουλου στο χώρο του Αθλητισμού, που έχει σημαντικό ρόλο ενόψει του συνεδρίου του κόμματος. Ο κ. Βασιλακόπουλος δεν αποδίδει την απομάκρυνσή του στον κ. Φούρα».

Όμως τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Η πάγια τακτική του ρώσικου μετώπου είναι να κερδίζει πόντους χωρίς να φαίνεται, και μάλιστα να πετυχαίνει σε κάθε τέτοια κίνηση το αλληλοφάγωμα Ευρωπαϊκής και Εθνικιστικής γραμμής.

Με βάση λοιπόν τη γενική μας ανάλυση, αλλά και επειδή γνωρίζουμε καλά την κνίτικη ταχτική, μόλις βλέπουμε την αλλαγή ψάχνουμε για ρώσικο λαγό και από τις πρώτες ενδείξεις δεν πρέπει να πέφτουμε έξω.

Συγκεκριμένα, στο Φως των Σπορ, 13/4, διαβάζουμε: «Ήπιος και συγκαταβατικός, μπορεί να προσφέρει έργο». «Καθ' όλα άξιος και πετυχημένος αθλητικός παράγοντας». Και παρακάτω μαθαίνουμε: «Για ιστορικούς λόγους θυμίζω ότι ο Γιώργος Λυσσαρίδης στη συνεδρίαση της ΕΠΟ άνοιξε "βεντέτα" με τον Κώστα Τριβέλα και την πλειοψηφία των συμβούλων της ομοσπονδίας για το ζήτημα της άδειας στον Ουζουνίδη και το Δάκη. Ο νέος γ.γ. Αθλητισμού ταυτόσηκε πλήρως με την άποψη του Αριστείδα Τσατσαρίδη περί απαράδεκτης εμπλοκής του Παναθηναϊκού στην εθνική ομάδα».

Εδώ ας κάνουμε μερικές επισήμανσεις.

Πρώτον, ο Τριβέλας (μητσοτακικός) είναι το κόκκινο πανί για τον Κόκκαλη, τον Τροχανά και το Φούρα. Δεύτερον, ο Τσατσαρίδης είναι ο εκπρόσωπος της ρώσικης γραμμής μέσα στην ΕΠΟ.

Από αυτά τα δεδομένα βγάζουμε τα πρώτα συμπεράσματα για την αλλαγή φρουράς στη γ.γ. Αθλητισμού.

Πάλι στο στόχαστρο ο Αρειος Πάγος

Για άλλη μια φορά οι δικαστές βρέθηκαν στο στόχαστρο των τρομοκρατών (σύμφωνα με τις εκτιμήσεις της αστυνομίας, πρόκειται μάλλον για χτύπημα της "1ης Μάη") με τη βομβιστική επίθεση εναντίον του αντιεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Σταθόπουλου. Ο ίδιος ο Σταθόπουλος δε χειρίζεται καμία ευαίσθητη υπόθεση αυτή τη στιγμή, χτυπήθηκε όμως σαν εκπρόσωπος του Αρείου Πάγου. Στόχος ήταν η τρομοκράτηση της μητσοτακικής ηγεσίας του Αρείου Πάγου, που αυτή τη στιγμή έχει στα χέρια της την υπόθεση Μπαλάφα και γενικότερα των δικαστών που χειρίζονται ζητήματα της τρομοκρατίας, αφού στα ποινικά δικαστήρια εκκρεμεί και η

υπόθεση Μαρίνου.

Η επίθεση αυτή είναι η έκτη επίθεση εναντίον δικαστή. Το 1985 η "Αντικρατική Πάλη" είχε δολοφονήσει τον εισαγγελέα Θεοφανόπουλο, το 1989 η "17Ν" είχε πυροβολήσει στα πόδια τους εισαγγελέας Ανδρουλιδάκη και Ταρασουλά και την ίδια χρονιά η "1η Μάη" είχε δολοφονήσει τον αντιεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Βερνάρδο και τοποθέτησε βόμβα στον προϊστάμενο της Εισαγγελίας Εφετών Σαμουήλ Σαμουήλ.

Μαχητικός εναντίον του σοσιαλφασιστικού κράτους, που δεν αποφασιζεί να αντιμετωπίσει τους τρομοκράτες, ήταν ο Κόκκινος. Αποφασιστικός ήταν και ο Σιούλας, που δήλωσε ότι οι τρομοκράτες δε

θα πετύχουν την τρομοκράτηση των δικαστών. Ενώ ο νεοεκλεγείς πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου Ρουπακιώτης, γνήσιο τέκνο του σοσιαλφασισμού, είπε ότι «για την αντιμετώπιση παρόμοιων πράξεων βία είναι αναγκαία η συνεργασία των πολιτικών κομμάτων» (Ελεύθερος Τύπος, 18/4). Ο Ρουπακιώτης έχει εμπεδώσει τη σοσιαλφασιστική δημαγωγία της "διακομματικής" αντιμετώπισης όλων των ζητημάτων.

Ο σοσιαλφασισμός έχει δώσει ασυλία στον τρομοκρατικό στρατό του που ασκεί ασύλληπτος φασιστική βία. Όσο αυτή η ασυλία διαρκεί ο κύκλος του αίματος δε θα κλείσει.

Η σφαγή στο Κάιρο: Καμιά συμμαχία με τον ισλαμοφασισμό

Το αίμα όλων των Ελλήνων, αλλά και όλων των πολιτισμένων λαών του κόσμου, πάγωσε στις φλέβες τους στο άκουσμα της στυγνής και ανανδρής δολοφονίας των 18 ανυποψίαστων τουριστών στο Κάιρο την Πέμπτη 18 Απρίλη. Ένα αναπάντητο "γιατί" σάλιψε στα χείλη των χαροκαμένων συγγενών των νεκρών και των τραυματιών, αλλά και όλων των ανθρώπων. Σ' αυτό το "γιατί" θα προσπαθήσουμε να δώσουμε μερικές απαντήσεις, καθώς εκείνες τις μέρες έγινε μια κολοσσιαία προσπάθεια, κυρίως από τους σοσιαλφασίστες, να συγκαλυφθεί η ολοφάνερη αλήθεια και το αυτονόητο και να παρουσιαστεί η μαζική σφαγή σαν έργο του... δυτικού ιμπεριαλισμού! Το ψέμα όμως έχει κοντά ποδιά. Η ίδια η ανακοίνωση των δραστηρίων ήρθε να βάλει τα πράγματα στη θέση τους και να αποστομάσει τους διαστρεβλωτές της αλήθειας.

Για άλλη μια φορά αποδείχτηκε αυτό που η ΟΑΚΚΕ δε θα κουραστεί να βροντοφωνάζει: Οι ισλαμοφασίστες είναι εχθροί των λαών και στυγνοί δολοφόνοι. Αυτοί με τους οποίους θέλει ο σοσιαλφασισμός να συμμαχήσει η χώρα μας είναι από τους χειρότερους φασίστες του πλανήτη. Πίσω από τον ισλαμοφασισμό γενικά κρύβεται ο ιρανικού τύπου ισλαμοφασισμός των αγιατολάχ. Είναι αυτοί με τους οποίους η Ρωσία συμμαχεί στη βάση ενός μεσαιωνικού τύπου αντιδυτικισμού. Είναι αυτοί με τους οποίους ο Παπανδρέου και ο Παπούλιας είχαν αγαστές σχέσεις και προωθούσαν στρατηγική συμμαχία στη βάση του αντιτουρκισμού.

Δυστυχώς έπρεπε να υπάρξουν θύματα και από τη δική μας πλευρά για να νιώσει ο ελληνικός λαός τι σημαίνει ισλαμοφασισμός.

Η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Η ισλαμοφασιστική οργάνωση που ανέλαβε την ευθύνη της αποτρόπαιης σφαγής είναι η "Γκαμάα αλ Ισλαμίγια" (Ισλαμική Ομάδα), μια ομάδα που εδώ και τέσσερα χρόνια δολοφονεί αθώους πολίτες, και κυρίως τουρίστες, προκειμένου να πληγεί η αιγυπτιακή οικονομία, και κατ' εξαίρεση η αιγυπτιακή κυβέρνηση, να ανατραπεί και να εγκαθιδρυθεί ισλαμικό καθεστώς ιρανικού τύπου. Κάτι δηλαδή παρόμοιο μ' αυτό που συμβαίνει στην Αλγερία.

Η δράση της οργάνωσης ξεκίνησε το Μάρτη του 1992 με βομβιστικές επιθέσεις και στις 21 Οκτώβρη του ίδιου χρόνου είχαμε το πρώτο θύμα, μια βρετανή νοσοκόμα. Από τότε μέχρι σήμερα έχουν πραγματοποιηθεί 24 επιθέσεις εναντίον τουριστικών στόχων και έχουν δολοφονηθεί τουλάχιστον 30 αθώοι, χώρια την τελευταία σφαγή. Η τελευταία φορά που επιτέθηκαν σε τουρίστες ήταν τον Οκτώβρη του 1994, όταν σκότωσαν έναν Άγγλο κι έναν Αιγύπτιο. Η ίδια οργάνωση βρισκόταν πίσω από την απόπειρα δολοφονίας κατά του προέδρου Μουμπάρακ στην πρωτεύουσα της Αιθιοπίας Αντίς Αμπέμπα τον περασμένο Ιούνιο.

Πνευματικός ηγέτης της οργάνωσης θεωρείται ο σείχη Ομάρ Αμπντ αλ Ραχμάν, ο οποίος εκτίει ποινή ισόβιων στις ΗΠΑ για ηθική αυτουργία στη βομβιστική ε-

πίθεση που έγινε το 1994 στον ουρανοξύστη του "Παγκόσμιου Εμπορικού Κέντρου" στο Μανχάταν της Νέας Υόρκης. Είναι χαρακτηριστικό ότι μία ακριβώς μέρα πριν το μακελειό ο σείχη είχε διαμαρτυρηθεί ότι "δεν του φέρονται καλά" στη φυλακή οι Αμερικανοί!...

Χαρακτηριστικό επίσης του μεγέθους του αποτροπιασμού που προκαλέσει η σφαγή είναι το ότι η παλαιότερη και σημαντικότερη πολιτικοκοινωνική ομάδα του αιγυπτιακού σουνιτικού ισλαμισμού, η οργάνωση "Αδελφοί Μουσουλμάνοι", χαρακτήρισε την επίθεση «αποτρόπαιο έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, καθότι τα θύματα ήταν τουρίστες που είχαν εισέλθει νόμιμα στη χώρα και βρισκονταν υπό την προστασία της κυβέρνησης και του λαού της Αιγύπτου». Αλλά και η συμπάθεια που έδειξε ο αιγυπτιακός λαός ήταν συγκινητική: Δεκάδες αιγύπτιοι πολίτες ανταποκρίθηκαν στην έκκληση του Μουμπάρακ και έσπευσαν στα νοσοκομεία της περιοχής να δώσουν αίμα.

Και σε ιδεολογικό επίπεδο όμως η οργάνωση απομονώθηκε: «Για μας αυτοί οι άνθρωποι (σε: οι δολοφονημένοι Έλληνες) ήταν μάρτυρες, κι ας μην ήταν πιστοί του Ισλάμ. Το αίμα τους θα πνίξει αυτούς που τους σκότωσαν» (τα λόγια ενός ταξιτζή στο Κάιρο).

ΤΟ "ΛΑΘΟΣ"

Μετά τη διεθνή και εσωτερική κατακραυγή που ξεσηκώθηκε κατά των ισλαμοφασιστών, η "Γκαμάα αλ Ισλαμίγια" (συγκεκριμένα η στρατιωτική της πτέρυγα, υπό την ονομασία "Μαχητές του μάρτυρα Ταλαάτ Γιασίν Χαμάν) με μια καθυστερημένη ανακοίνωσή της στον Τύπο προσπάθησε να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα. Υποστήριξε δηλαδή ότι δεν είχε την πρόθεση να χτυπήσει "Έλληνες, αλλά ισραηλινούς τουρίστες που εκείνη τη στιγμή βρισκονταν στο ξενοδοχείο, και ότι για το γεγονός ότι πέρασε τους "Έλληνες για Ισραηλινούς φταίει η αιγυπτιακή αστυνομία, γιατί άλλαξε τα δρομολόγια των εκδρομών των Ισραηλινών αντικαθιστώντας τους με Έλληνες!

Τέτοιο θράσος μόνο πατενταρισμένοι φασίστες θα μπορούσαν να έχουν!

Αλλά κι εδώ διαψεύδονται πανηγυρικά. Σύμφωνα με τους υπαλλήλους του ξενοδοχείου Euroρα και τους αιγύπτιους αστυνομικούς, στο ξενοδοχείο υπήρχαν, εκτός από τους Έλληνες, άλλοι 35 συνολικά τουρίστες διαφόρων εθνικοτήτων με συριακά, πολωνικά και ισραηλινά διαβατήρια. Οι περίπου 15 όμως που διέθεταν ισραηλινό διαβατήριο ήταν παλαιστινιακής καταγωγής! Στην περίπτωση δηλαδή που σκότωναν αυτούς οι ισλαμοφασίστες τι θα είχαν να πουν άραγε; Ότι δολοφονήσαν αυτούς για την ανεξαρτησία των οποίων υποτίθεται ότι αγωνίζονται; Άλλωστε, τουρίστες από το Ισραήλ δεν καταλύουν μόνο στο συγκεκριμένο ξενοδοχείο, αλλά και σε πολλά άλλα της αιγυπτιακής πρωτεύουσας.

Ακόμα, εκεί που αυτοδιαψεύδονται για το στόχο τους οι φασίστες είναι όταν στην ανακοίνωσή τους επαναλαμβάνουν τις απειλές τους εναντίον **όλων γενικά των τουριστών, χωρίς να κάνουν**

καμία διάκριση μεταξύ Ελλήνων και άλλης εθνικότητας τουριστών.

Μήπως αυτό θυμίζει τίποτα στους εγχώριους υποστηρικτές παρόμοιας θέσης του Οτζαλάν, όπως εκφράστηκε πριν λίγο καιρό στη συνέντευξή του στον Παναγιωτόπουλο του ΣΚΑΪ;

Η αποκάλυψη όμως του χαρακτήρα τους βρίσκεται στο ότι στην ανακοίνωσή τους εκφράζουν μόνο την "έκπληξή" τους για το γεγονός, **όχι όμως και τη λύπη τους**, όπως θα περίμενε κανείς σε περίπτωση που το θεωρούσαν πραγματικά λάθος.

Αν κάπου έκαναν λάθος, αυτό βρίσκεται στο ότι ο ελληνικός λαός μετ' αυτό θα τρέφει εναντίον του ισλαμοφασισμού ένα ασίσγαστο και ανειρήνευτο βαθύ μίσος.

Η ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΙΡΑΝΙΚΟ ΙΣΛΑΜΟΦΑΣΙΣΜΟ

Πέρα από την πρακτική τους, που τους ταυτίζει απόλυτα με τις ταχτικές των ανά τη γη ισλαμοφασιστών, η συγγενεία τους αυτή φαίνεται και από το κάλεσμα που απευθύνουν στις οργανώσεις "Χεζμπολάχ" του Λιβάνου και "Τζιχάντ" των Παλαιστίνων «να εναντίον των Εβραίων μέχρι να απελευθερωθεί το τέμενος Αλ Αξά της Ιερουσαλήμ».

Είναι σωστό αυτό που λέει ο Μοχάμεντ Αμπντούλ Μένεμ, διευθύνων σύμβουλος έκδοσης και αρθρογράφος της εφημερίδας Αλ Αχράμ και τώως εκπρόσωπος Τύπου του Μουμπάρακ: «Βεβαίως και υπάρχει μια μορφή συνεργασία μεταξύ των τρομοκρατικών οργάνωσεων ανά τον κόσμο και, στην περίπτωση μας, των τρομοκρατικών ισλαμικών οργανώσεων που δρουν στον αραβικό κόσμο. Δεν είναι απλές ιστορικές συμπτώσεις οι βόμβες των κομάντος αυτοκτονίας της "Χαμάς" στο Ισραήλ, η αναζωπύρωση των εκτοξεύσεων των (σε: ρώσικων) πυραύλων "Κατιούσα" της "Χεζμπολάχ" στο βόρειο Ισραήλ και η πρόσφατη βίαιη επανεμφάνιση της "Γκαμάα αλ Ισλαμίγια" στην Αίγυπτο».

ΟΙ ΕΓΧΩΡΙΟΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ

Η διεθνής κατακραυγή, αλλά κυρίως η απεγνωσμένη προσπάθεια να κρυφτεί από το λαό η πραγματική απειλή και να προβληθεί μια φανταστική ή δευτερεύουσα, έκανε το ψευτοΚΚΕ να μην ξέρει κατά πού να κάνει και να γίνεται καταγέλαστο στην προσπάθειά του να αμφισβητήσει το αυτονόητο.

Συγκεκριμένα, την Παρασκευή 19 Απρίλη, την επομένη κιόλας της σφαγής, ο Ριζοσπάστης αρχίζει να διαστρέφει την πραγματικότητα και να ρίχνει τις ευθύνες στους Εβραίους (τους "συνήθεις υπόπτους" για κάθε φασισμό που σέβεται τον εαυτό του), εκμεταλλεύομενος την αργοπορία της "Γκαμάα" να εκδώσει ανακοίνωση με την οποία θα αναλάμβανε την ευθύνη. «Αγνωστοι οι δράστες - Ερωτηματικά για τις σκοπιμότητες και τους βαθύτερους πραγματικούς στόχους της επίθεσης», βροντοφωνάζει στη πρώτη σελίδα. Και στην τρίτη σελίδα δίνει την απάντηση:

«Ο χρόνος, ο τόπος, ο στόχος και, γενικότερα, όλα τα βασικά χαρακτηριστικά της χτεσινής αποτρόπαιης δολοφονικής επίθεσης "μυρίζουν" περίεργα. Αυτή είναι η πρώτη και καθ' όλα βάσιμη σκέψη που κάνει ο καθένας. Η τυφή και παντελώς παράλογη επίθεση πραγματοποιήθηκε τη χρονική στιγμή ακριβώς που χρειαζόταν επειγόντως ενίσχυση το "άλλοθι" της δολοφονικής πολεμικής μηχανής του Ισραήλ, για τη συνέχιση και την κλιμάκωση της κρατικής τρομοκρατικής δραστηριότητάς του τόσο στο νότιο Λίβανο όσο και στην κατεχόμενη Παλαιστίνη». Και στη σελίδα 6 **σιγοντάρει τους ισλαμοφασίστες** της "Γκαμάα": «Η οργάνωση πάντως έχει ανακοινώσει κατά το παρελθόν ότι δε θέλει να σκοτώσει ξένους, αλλά μόνο να βλάψει την οικονομία και, έμμεσα, την κυβέρνηση της Αιγύπτου».

Παρεξηγημένα από το διεθνή ιμπεριαλισμό τα καλά παιδιά της "Γκαμάα"!

Και αφού, κατά το Ριζοσπάστη, αποκλείεται να το έκανα αυτοί, ποιος το έκανε; Θαυμάστε μείγμα βαθυστόχαστης ανάλυσης και συνειδητού ψεύδους από την εφημερίδα της εργατικής τάξης (20 Απρίλη, δισέλιδο άρθρο με τον τί-

τλο "Στην Αίγυπτο βλέπουν ανάμειξη της ΜΟΣΑΝΤ"): «Οι οργάνωσεις των φανατικών Ισλαμιστών αρνούνται κάθε σχέση με την επίθεση και την καταγγέλλουν ως προβοκάτσια, ενώ την ίδια στιγμή πολλοί είναι εκείνοι που όχι μόνο δεν αποκλείουν, αλλά θεωρούν πολύ πιθανό το ενδεχόμενο ανάμειξης της διαβόητης ΜΟΣΑΝΤ στο μακελειό».

Το κομκοτραγικό της υπόθεσης είναι ότι αυτά τα υποστηρίζει χωρίς ντροπή ο Ριζοσπάστης την ίδια μέρα που, για κακή τους τύχη, την ευθύνη αναλαμβάνει η "Γκαμάα" με φαξ στο Γαλλικό Πρακτορείο στο Κάιρο και με δηλώσεις στελεχών της. Δεν μπορούσε άραγε να περιμένει μια μέρα να μην εκτεθεί τόσο; Και τι έκαναν οι σοσιαλφασίστες μόλις βγήκε η ανακοίνωση αυτή; Μήπως έστον και τότε αναγνώρισαν το "λάθος" τους; Όχι, βέβαια. Τέτοιες ευαισθησίες θα ήταν ανόητος να περιμένει κανείς απ' αυτούς: Κάβουν γαργάρα την ανακοίνωση, τη στριμώχνουν σε ένα αθέατο σημείο και επιμένουν να υποστηρίζουν ότι «**φέρεται να την έκανε η "Γκαμάα"**»...

Άξιος ο μισθός σας, πράχτορες της Ρωσίας!

Δηλητηριασμένη "Ελιά" στην Ιταλία

Οι Ευρωπαίοι χαίρονται που νίκησε η "Ελιά" στην Ιταλία. Χαίρεται και το μεγάλο κεφάλαιο της Ιταλίας, που προσωποποιείται στη δυναστεία Ανιέλι.

Έτσι ήρθαν με τύμπανα κνίτες στην εξουσία, για πρώτη φορά στη μεταπολεμική ιστορία σε μια μεγάλη δυτικοευρωπαϊκή χώρα. Το "Δημοκρατικό κόμμα της Αριστεράς" έχει ευρωπαϊόφιλους δημοκράτες αριστερούς στη βάση του, αλλά η ηγεσία του βρίσκεται στα χέρια των ρωσόδουλων σοσιαλφασιστών τύπου Ντ' Αλέμα.

Το χειρότερο είναι ότι την πολιτική ηγεμονία στο μέτωπο της νίκης, δηλαδή στην "Ελιά", την έχει ένα σκληρό ρωσόδουλο κόμμα, το αντίστοιχο του ψευτοΚΚΕ, η λεγόμενη Κομμουνιστική Επανάσταση. Η Επανάσταση δε συμμετέχει στην κυβέρνηση, αλλά στηρίζει την κυβέρνηση με την ψήφο της. Δίχως αυτή την ψήφο η κυβέρνηση θα πέσει. Καταλαβαίνει κανείς ότι η ιταλική αστική τάξη γίνεται έτσι όμηρος των ιταλών κνιτών. Με αυτό τον τρόπο η Επανάσταση θα τα έχει όλα δικά της. Και θα χώνεται μέσα στο κράτος και θα εμφανίζεται αδιάφορη μέσα στο λαό, ενώ θα αναθέτει όλη τη βρομοδουλειά, δηλαδή την καταπίεση των μαζών, στους κεντρικούς και τους ευρωφεβίσιονιστές της κυβέρνησης.

Το εκλογικό αποτέλεσμα στην Ιταλία είναι η δεύτερη μεγάλη κατάκτηση του ρώσικου εισοδησμού στη Δύση μετά την κατάκτηση της αμερικάνικης Προεδρίας από ένα ρωσόδουλο. Και οι συνέπειες της θα είναι πελώριες για το μέλλον της Ευρώπης. Πίσω από αυτή την κατάκτηση υπάρχει ο δυτικός υφεσιασμός απέναντι στη Ρωσία του Γέλτσιν και η γενική δυτική ιμπεριαλιστική τύφλα. Η ίδια η υπόθεση "καθαρά χέρια", που έφερε στην εξουσία τους κνίτες, ήταν μια συνωμοτική κίνηση που ηγεμονεύτηκε εξ αρχής από αυτούς. Θυμάσθε ίσως προηγούμενα άρθρα της Ν. Ανατολής στα οποία τονίζαμε το μαγικό τρόπο με τον οποίο τα "καθαρά χέρια" και ο Ντι

Πιέτρο σταματούσαν μπροστά στα σκάνδαλα του Ντ' Αλέμα και γενικά του Δημοκρατικού κόμματος της Αριστεράς.

Όπως η ελληνική κάθαρση του 1989, έτσι και η ιταλική λίγο αργότερα είχαν σαν κεντρικό πολιτικό στόχο την άνοδο των σοσιαλφασιστών στην εξουσία.

Βέβαια η Ιταλία δεν είναι Ελλάδα, γιατί εκεί υπάρχει μια ισχυρή αστική τάξη με Κράξι και Μπερλουσκόνι, που είχαν τη διορατικότητα να διακρίνουν "πίσω από την Ελιά" τους ψευτοκομμουνιστές (που βέβαια, σαν αστοί, τους θεωρούν αληθινούς κομμουνιστές). Όμως τους ψευτοκομμουνιστές δεν τους αντιμετωπίζει κανείς σε συμμαχίες με φασίστες σαν το Φίνι, που όχι μόνο είναι αντιπαθείς στις μάζες, αλλά που με τον εθνικισμό τους απομακρύνουν την Ιταλία από την Ευρώπη και παίζουν το κνιτικό παιχνίδι.

Οι ψευτοκομμουνιστές πράχτορες μπορούν να νικηθούν μόνο από τα πιο ακραία δημοκρατικά και ειρηνόφιλα πολιτικά ρεύματα μιας χώρας. Αυτό ελπίζουμε να φανεί πολύ στην Ιταλία, όπου ένα πολύ μεγάλο βάρος της πάλης ενάντια στο σοσιαλφασισμό θα το αναλάβει η ίδια η δημοκρατική βάση της "Ελιάς". Ωστόσο αποφασιστικό ρόλο θα παίξει και η πολιτική επιβίωση του Μπερλουσκόνι και η εσωτερική συνοχή του κόμματός του, που αποτελεί τον κύριο εχθρό των ρωσόδουλων. Δε θα αρήσει πολύ να καταλάβει η σαστισμένη Ευρώπη ότι ο κίνδυνος για την ευρωπαϊκή δημοκρατία δεν ήταν τα τηλεοπτικά κανάλια του Μπερλουσκόνι, αλλά οι εισαγγελείς του Μιλάνου, που βρέθηκαν κάτω από την καθοδήγηση του Ντ' Αλέμα.

Για μας μένει να παρακολουθήσουμε την τρομακτική πολιτική κρίση που αναπόφευκτα έρχεται στην Ιταλία, όπου οι ρωσόδουλοι θα εξασφαλίσουν χαμηλά μεροκάματα στην ιταλική βιομηχανική αστική τάξη με αντάλλαγμα να χώνουν σφήνες στην ευρωπαϊκή και νατοϊκή πορεία της Ιταλίας.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΧΕΖΜΠΟΛΑΧ ΚΑΙ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ

Οι σύγχρονοι αντισημίτες προσπάθησαν να ελαφρώσουν τους ισλαμοφασίστες της Αιγύπτου λέγοντας ότι αληθινός στόχος τους δεν ήταν οι έλληνες τουρίστες, αλλά οι εβραίοι, και ότι κάτι τέτοιο δεν ήταν τόσο κακό, αφού οι εβραίοι σκοτώνουν αμάχους μουσουλμάνους στο Λίβανο. Με τον ίδιο τρόπο οι αντισημίτες δικαίωσαν απόλυτα τους ισλαμοφασίστες της Χεζμπολάχ στο Λίβανο και της Χαμάς στο Ισραήλ και έδωσαν μια εικόνα ολότρελα διαστρεβλωμένη του μεσανατολικού.

Η αλήθεια είναι ότι ο κύριος παράγοντας φασισμού και πολέμου δεν είναι πια στη Μ. Ανατολή το Ισραήλ, όπως ήταν πριν είκοσι χρόνια, αλλά το ισλαμοφασιστικό μέτωπο και ο αραβικός αντισημιτισμός.

Ας δούμε πιο βαθιά την τελευταία σύγκρουση Χεζμπολάχ και Ισραήλ.

Το πεδίο της σύγκρουσης είναι ο Λίβανος. Στο Λίβανο υπάρχει σήμερα μια διπλή κατοχή. Υπάρχει μία εξωτερική μερική κατοχή από το Ισραήλ και υπάρχει μια εσωτερική γενική κατοχή από τη Συρία. Η εξωτερική κατοχή μιας μερίδας του νότιου Λιβάνου από το Ισραήλ είναι σαφής και εκφράζεται με εδαφικό τρόπο. Πρόκειται για έναν εδαφικό ακρωτηριασμό που είναι ζωντανό υπόλειμμα της προηγούμενης ηγεμονιστικής περιόδου του Ισραήλ.

Η εσωτερική κατοχή όλου του Λιβάνου γίνεται μέσω του συριακού στρατού, που ελέγχει όλη την πολιτική ζωή του Λιβάνου. Αυτή η κατοχή είναι καλυμμένη. Όμως αυτή είναι η πιο βαθιά, γιατί υποτάσσει κεντρικά το Λίβανο σε μια

ξένη χώρα.

Τμήμα της συριακής κυριαρχίας είναι η Χεζμπολάχ, που στήθηκε σε συνεννόηση με τους μουλάδες του Ιράν στο νότιο Λίβανο για να χτυπάει το Ισραήλ στο όνομα της εθνικής απελευθέρωσης του Λιβάνου. Όμως η τελευταία κυβέρνηση του Λιβάνου που καλούσε σε εθνική ενότητα ενάντια και στις δύο κατόχες, ισραηλινή και συριακή, η κυβέρνηση του Μισέλ Αούν, τσακίστηκε από τη Συρία και στη θέση της τοποθετήθηκαν πύονια της.

Η Χεζμπολάχ και η Συρία δεν κάνουν ούτε καν ένα συνεπή μονομέτωπο αντιισραηλινό αγώνα, αλλά ακολουθούν μια ταχτική φθοράς της ειρηνευτικής διαδικασίας στην περιοχή.

Το πρόβλημα της Συρίας είναι ότι οι Παλαιστίνιοι, που έχουν όλο το αντιισραηλινό κύρος στα μάτια του αραβικού κόσμου, αποφάσισαν να κάνουν ειρήνη με το Ισραήλ, που κατάλαβε εδώ και χρόνια ότι δεν μπορούσε να αρνηθεί για πάντα την ύπαρξη παλαιστινιακού έθνους και κράτους. Δίχως τους παλαιστίνιους όλο το εθνικιστικό αντιισραηλινό αραβικό κίνημα καταρρέει. Μια αραβοϊσραηλινή ειρήνη θα αποκαλύψει τον ηγεμονισμό της Συρίας και του Ιράν, που κρύβονται ακριβώς πίσω από το, νικημένο σήμερα, σιωνιστικό ηγεμονισμό του Ισραήλ. Γι' αυτό η Συρία, και βέβαια η Ρωσία πίσω της, αυτή την ειρήνη υπονομεύουν.

Η υπονόμηση γίνεται μέσω της ισλαμοφασιστικής Χαμάς μέσα στην Παλαιστίνη και το Ισραήλ και μέσω της Χεζμπολάχ από τα συριακά κατεχόμενα του Λιβάνου στο βόρειο Ισραήλ.

Η Χαμάς, παρ' όλες τις δολοφώ-

νικές προβοκάτσες της με τη σφαγή αμάχων στο Ισραήλ πριν λίγους μήνες, δεν μπόρεσε να βάλει στρατηγική σφήνα ανάμεσα στο Ισραήλ και τους Παλαιστίνιους ξεσηκώνοντας τους σιωνιστές ενάντια στον Αραφάτ και τον Αραφάτ ενάντια στον Πέρες.

Έτσι η Χεζμπολάχ ξεκίνησε τη δικιά της προβοκάτσια από τον κατεχόμενο Λίβανο, βομβαρδίζοντας με Κατιούσες το βόρειο Ισραήλ.

Τότε το Ισραήλ έδωσε ακριβώς την απάντηση που περίμενε η Συρία. Κάτω από την πίεση των σιωνιστών και του εθνικιστικού Λικούντ ο Πέρες, που θέλει να πάρει τις επερχόμενες εκλογές, ξεκίνησε το βομβαρδισμό των θέσεων της Χεζμπολάχ στο Λίβανο. Αυτό έγινε με τα παλιά σιωνιστικά ρεφλέξ, αλλά με λίγο περισσότερη προσοχή.

Ο Πέρες βομβάρδισε τις θέσεις της Χεζμπολάχ, αλλά για να μη σκοτώσει αμάχους, δίπλα στους οποίους έχει εγκαταστήσει η Χεζμπολάχ τις βάσεις της, κάλεσε πριν τους βομβαρδισμούς το λιβανικό πλήθος να φύγει. Πριν βομβαρδίσει τις θέσεις της Χεζμπολάχ δίπλα σε μια πόλη ειδοποίησε τον πληθυσμό να φύγει. Έτσι δημιούργησε ένα στρατό 300.000 εσωτερικών προσφύγων μέσα στο Λίβανο και τσάκισε την οικονομική ζωή του νότιου Λιβάνου. Η υπόθεση έφερνε έτσι ένα εκτεταμένο μίσος μέσα στο λιβανικό πλήθος ενάντια στο Ισραήλ, αλλά υπήρχε και μια αντιπάθεια απέναντι στους ισλαμοφασίστες της Χεζμπολάχ, που από θέση ασφαλείας προβοκάρουν το Ισραήλ. Τότε η Χεζμπολάχ μετακίνησε τις βάσεις των Κατιούσα σε μέρη ό-

που είχαν καταφύγει άμαχοι λιβανέζοι πρόσφυγες. Έτσι έκανε εγκαθιστώντας πυραύλους σε απόσταση 300 μέτρων από μια βάση του ΟΗΕ στην οποία είχαν καταφύγει εκατοντάδες άμαχοι. Το Ισραήλ απάντησε με βολές πυροβολικού, που δεν έχουν ακρίβεια, στη Χεζμπολάχ, οπότε εξόντωσε σε δύο λεπτά 100 αμάχους, καθώς τα βλήματα έπεσαν πάνω στο στρατόπεδο του ΟΗΕ. Αυτή τη σφαγή την έκανε σημαία αμέσως η Συρία καταχτώντας στην αντιισραηλινή θέση της την παγκόσμια κοινή γνώμη, ενώ η επίσημη συγγνώμη του Ισραήλ δεν ακούστηκε και δεν έγινε πιστευτή από κανένα.

Έτσι εξισώθηκε από μερικούς φιλελεύθερους ο ισλαμοφασισμός με το Ισραήλ, αφού σφάζουν και οι δύο αμάχους, δίχως να επισημανθεί ότι ποτέ οι ισλαμοφασίστες δε ζητάνε συγγνώμη από αμάχους, αφού τους εξοντώνουν βάσει ιερών αποφάσεων.

Έτσι το Ισραήλ σύρθηκε από τον Κλίντον, τη Γαλλία και βέβαια τη ρώσικη πίεση σε μια ανακωχή με τη Χεζμπολάχ, που είναι ταπεινωτική γι' αυτό, αφού αναγνωρίζει στη Χεζμπολάχ το δικαίωμα να βομβαρδίζει στρατιωτικές θέσεις του Ισραήλ στο νότιο Λίβανο. Το χειρότερο όμως είναι ότι αυτή η ανακωχή κάνει εγγυήτρια δύναμη την ως τότε απομονωμένη διεθνώς και στον αραβικό κόσμο φασιστική Συρία. Ασφαλώς αυτά δεν τα έπαθε το Ισραήλ επειδή απλά είναι μάστορες στην προβοκάτσια οι Σύριοι και οι ισλαμοφασίστες, αλλά επειδή η δραστηριότητά του στηρίζεται στη γεμάτη δειλία και σιωνιστικό πνεύμα περιφρόνηση των αμάχων μουσουλμάνων. Στο βάθος το Ισραήλ έλπικε ότι θα χτύπαγε τη Χεζμπολάχ στρέφοντας τους αμάχους του Λιβάνου εναντίον της. Πέρα από τον κυνισμό του,

αυτό το σχέδιο ήταν και ηλίθιο, γιατί η Χεζμπολάχ έχει στήσει, όπως κάνουν παντού οι μουλάδες, φιλανθρωπικά δίκτυα μέσα στους πληθυσμούς και στρατολογεί μέσω υλικών ανταλλαγμάτων κυρίως μέσω της περίθαλψης. Επιπλέον το μηχανισμό της κεντρικής προπαγάνδας στους πληθυσμούς του Λιβάνου τον έχει η συριακή κυβέρνηση και όχι το Ισραήλ.

Αν το Ισραήλ ήταν δημοκρατικό και ήθελε σ' αλήθεια να απαντήσει στη Χεζμπολάχ, θα έριχνε την ευθύνη ακέραια στη Συρία και θα πολεμούσε κεντρικά εναντίά της. Ταυτόχρονα θα έπρεπε αμέσως να αποσυρθεί από το νότιο Λίβανο εξασφαλίζοντας τη συμπάθεια ή έστω την ανοχή του λιβανέζικου λαού.

Όμως τόσο το Ισραήλ όσο και οι ΗΠΑ (κυρίως μάλιστα οι ΗΠΑ) στηρίζουν τη μεσανατολική τους πολιτική στη συνεργασία με τον επικεφαλής των τραμπούκων της Ρωσίας στην περιοχή, που είναι η Συρία. Δεν είναι άλλωστε οι ΗΠΑ και το Ισραήλ που έδωσαν το Λίβανο στη Συρία για να την κατευνάσουν;

Αποδεικνύεται λοιπόν για μια ακόμα φορά ότι δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη στη Μ. Ανατολή δίχως την εναντίωση όλων των λαών και όλων των χωρών της περιοχής στο μαύρο φασιστικό άξονα Ρωσίας - Συρίας - Ιράν και ίσως Ιράκ, που με γιγαντιαία βήματα ολοκληρώνεται σήμερα. Το μόνο αληθινό αγκάθι σ' αυτή την προέλαση αποδεικνύεται ότι είναι η διορατικότητα του παλαιστινιακού κινήματος της Φατάχ και της αιγυπτιακής αστικής τάξης, που προχώρησαν στην εξομάλυνση των σχέσεων του αραβικού κόσμου με το Ισραήλ.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

πίσω από το σε παρακμή κλασικό μονοπώλιο της Δύσης. Σε τέτοιες Πρωτομαγίες, που θα κρατήσουν πολλά χρόνια ακόμα, το αληθινό επαναστατικό προλεταριάτο πρέπει να αποκαλύπτει αυτή την απάτη, να ξεσκεπάσει τον κύριο εχθρό και να αντιστρέψει τη σοσιαλφασιστική "αλήθεια".

Δεν είναι λοιπόν αλήθεια ότι η αμερικάνικη νέα τάξη πραγμάτων και γενικά οι δυτικοί ιμπεριαλιστές φέρνουν τον πόλεμο στα Βαλκάνια και τον κόσμο.

Τον πόλεμο στα Βαλκάνια και όλο τον κόσμο τον φέρνει ο ρωσοκινέζικος νεοχιτλερικός άξονας κάτω από ρώσικη καθοδήγηση. Το έγκλημα των Αμερικανών, των Ευρωπαίων και των Γιαπωνέζων ιμπεριαλιστών είναι ότι παραδίνουν τους λαούς της Ευρώπης και της Ασίας στους ρωσοκινέζους Χίτλερ για να κατευνάσουν τους τελευταίους.

Τον πόλεμο στα Βαλκάνια τον έκανε η Σερβία με ρώσικη υποστήριξη και ρωσόδουλοι ανέλαβαν την ελληνική εκστρατεία ενάντια στη Δημ. της Μακεδονίας. Είναι ακόμα οι ρωσόδουλοι που σε Ελλάδα και Τουρκία οξύνουν τις σχέσεις των δύο χωρών. Ειδικά τα τελευταία χρόνια η όξυνση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις έχει κύριο υπεύθυνο την ελληνική διπλωματία και την πολιτική της περικύκλωσης της Τουρκίας.

Δεν είναι αλήθεια ότι την οικονομική κρίση στην Ελλάδα και τη συνακόλουθη επιταχυνόμενη εξαθλίωση των μαζών τη φέρνει η ευρωπαϊκή οικονομική πολιτική της σύγκλισης.

Την κρίση και την εξαθλίωση τη φέρνει το πολύπλευρο οικονομικό σαμποτάζ των ρωσόδουλων και οι υπέρογκες στρατιωτικές δαπάνες που προκαλεί η δική τους πολιτική της όξυνσης στα ελληνοτουρκικά. Η ευθύνη των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών βρίσκεται στο ότι αφήνουν τους σαμποταριστές και τους εθνικοφασίστες να γκρεμίζουν την οικονομία της Ελλάδας και να εμπodίζουν την ένωση των ευρωπαϊκών χωρών, ενώ καλούν το ρημαγμένο λαό της χώρας μας μετά από αυτά να ακολουθήσει τους ρυθμούς της αναπτυσσόμενης Ευρώπης.

Το οικονομικό σαμποτάζ το προκαλούν οι ρωσόδουλοι

και πρώτα-πρώτα το ψευτοΚΚΕ με το κλείσιμο των εργοστασίων και την απαγόρευση κάθε μεγάλης επένδυσης. Για να το πετύχουν αυτό στηρίζονται στη μικροστική τάξη και τα πολιτικά της ρεύματα και ξεδιπλώνουν τρία συνθήματα.

Το "όχι στην ιδιωτικοποίηση", που σημαίνει κυριαρχία στην παραγωγή των σαμποταριστών της κρατικής γραφειοκρατικής ρεμούλας και των δικών τους νέων μεγαλοαστών, Κόκκαλη και Σία. Το σύνθημα αυτό στην παιδεία σημαίνει να στην κυριαρχία της γραφειοκρατικής, εθνικιστικής και ξενοδουλης παιδείας.

Το "καμία απόλυση", που όταν δε συνοδεύεται από συνθήματα για την κρατική επιδότηση των μισθών ενός εργοστασίου σημαίνει κλείσιμο.

Το "όχι στη μόλυνση του περιβάλλοντος", που συνήθως στηρίζεται σε ανύπαρκτα τεχνικά επιχειρήματα και οδηγεί στο μεγαλύτερο παραγωγικό σαμποτάζ.

Δεν είναι αλήθεια ότι ο κίνδυνος για τη δημοκρατία έρχεται από τη Δύση και τα διαπλεκόμενα των φιλοευρωπαϊκών ΜΜΕ. Ο κίνδυνος έρχεται από τη Ρωσία της φαιοκόκκινης πανούκλας των Ζιρινόφσκι-Ζιουγκάνοφ, από τα τρία μικρά σοσιαλφασιστικά κόμματα ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, και ΠΟΑ και από τους ρωσόδουλους που ηγεμονεύουν στα δύο μεγάλα κόμματα ΠΑΣΟΚ και Ν.Δ. Ο κίνδυνος για τη δημοκρατία έρχεται από όλους αυτούς που προστατεύουν τη "Χρυσή Αυγή" και που πασχίζουν για την αποφυλάκιση των χουντικών. Πιο πολύ έρχεται από αυτούς που χρησιμοποιούν το λαό σαν όμηρο στα δήθεν εργατικά και λαϊκά τους κινήματα αποκλεισμού των δρόμων και των υπηρεσιών, για να χώνονται στους πόρους της κρατικής μηχανής.

Είναι αυτοί οι ίδιοι που σπέρνουν το ρατσισμό κατά τόνους μέσα στο ελληνικό προλεταριάτο με το να σπάζουν τα μεροκάματα σε όλα τα συνδικάτα για λογαριασμό ιδιαίτερα των μικρών και μεσαίων αφεντικών, χρησιμοποιώντας τα πιο εξαθλιωμένα κομμάτια του τριτοκοσμικού προλεταριάτου.

Είναι τέλος αυτοί οι ίδιοι που προωθούν σήμερα αλαττώδικα τον αντισημιτισμό μέσα από το μικροαστικό, σοσιαλιμπεριαλιστικό και μουλάδικο αντικαπιταλισμό.

Αυτοί λοιπόν οι υπεραντιδραστικοί με αριστερό πρόσωπο, αυτοί που εμφανίζονται σαν οι πιο ντούροι αντικαπιταλιστές και αντιιμπεριαλιστές και σαν γνήσιοι εκπρόσωποι

των καταραμένων, αυτοί ακριβώς είναι η χειρότερη έκφραση του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού. Η καταστροφή τους είναι η αρχή του νέου κύματος της παγκόσμιας επανάστασης.

Αυτή έχει ήδη ξεκινήσει σαν εθνική αντίσταση των Βόσνιων και των Τσετσένων και στο βαθμό που ηγετίδα τάξη του αντιρώσικου αγώνα είναι η εθνική αστική τάξη. Όμως στο δρόμο οι λαοί και το συνειδητό προλεταριάτο θα παίρνουν την ηγεμονία αυτού του αγώνα, που γρήγορα θα εξελιχθεί σε ένα γενικό αντικαπιταλιστικό και αντιιμπεριαλιστικό αγώνα σε Ανατολή και Δύση.

Το καθήκον λοιπόν που έχει αναλάβει η ΟΑΚΚΕ είναι ακριβώς να συγκροτήσει την εργατική πρωτοπορία σε ηγεμονική δύναμη του έθνους. Αυτό είναι ακόμα πιο απαραίτητο και ακόμα πιο εύκολο, επειδή η ελληνική εθνική αστική τάξη είναι πολύ αδύναμη και δίχως χαρακτήρα. Αυτή η ηγεμονία επιβάλλει να ξεκινήσουμε σήμερα από αυτό που είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα για τη χώρα, το πρόβλημα του ψυχρού πολέμου με την Τουρκία και της θερμής ειρήνης με όλους τους βαλκανικούς και παγκόσμους φασισμούς.

Προλεταριακή πολιτική σημαίνει πάνω απ' όλα να μην μπει για τα καλά η Ελλάδα στο μέτωπο του πολέμου, να σταματήσει η συμμαχία με το ρώσικο, το σέρβικο, τον ιρανικό και το συριακό φασισμό και να ενωθεί η χώρα μας με τις φιλειρηνικές χώρες της Ευρώπης και του Τρίτου Κόσμου.

Αυτή η πολιτική θα επιτρέψει να ξεσκεπαστούν οι σαμποτέρ της οικονομίας, να μειωθούν οι στρατιωτικές δαπάνες και να τσακιστεί η γραφειοκρατική διαφθορά. Αυτή θα επιτρέψει στο προλεταριάτο να φτιάξει δικές του εργατικές οργανώσεις και να ανδρώσει το κόμμα του.

Είναι φυσικό λοιπόν που και σε τούτη την Πρωτομαγιά η ΟΑΚΚΕ δε θα συμμετέχει ούτε στην εκδήλωση της ΓΣΣΕ, όπου το ψευτοΚΚΕ θα ηγεμονεύει πάνω στους πάντες, ούτε σε κείνη του δεξιού αντιευρωπαϊκού περιπάτου του ΝΑΡ.

Μια αληθινή και σχετικά μαζική εκδήλωση Πρωτομαγιάς πρέπει να είναι ενάντια σε αυτούς, δηλαδή ενάντια στην ανεστραμμένη Πρωτομαγιά τους. Όμως οι όροι για κάτι τέτοιο δεν είναι ακόμα έτοιμοι. Η δουλειά μας είναι με πείσμα και υπομονή να τους προετοιμάσουμε.

Πραξικοπήματα του γευτοΚΚΕ στη Ζώνη για να γλιτώσει την οργή των εργατών

Τη Δευτέρα στις 29 του Απρίλη στη Γενική Συνέλευση του Συνδικάτου Μετάλλου θα συζητηθεί η μομφή που κατέθεσαν 515 μεταλλεργάτες ενάντια στη σημερινή διοίκηση, που ελέγχεται από την ΕΣΑΚ.

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο αναλυτικά για τα του Περισού στην Επισκευαστική Ζώνη του Περάματος, όπως και για την αντίσταση των μεταλλεργατών, που κορυφώθηκε με τη συγκρότηση της Επιτροπής Αγώνα και τη συγκέντρωση υπογραφών για την πραγματοποίηση της Γ.Σ. Σ' αυτό το άρθρο θα αναφερθούμε στις μανούβρες του σοσιαλισμού που έγιναν αυτό το διάστημα για να κάμψουν την αντίσταση των εργατών.

Ο σοσιαλισμός, αμέσως μετά την πρώτη προκήρυξη της Επιτροπής και το ξεκίνημα της καμπάνιας για το μάζμα των υπογραφών, ξεκίνησε μια κατά μέτωπο επίθεση απέναντι στον ΕΡΓΑΣ και την Επιτροπή με στόχο την τρομοκράτηση των εργατών.

Με αλλεπάλληλες προκηρύξεις έβρισε, συκοφάντησε και απειλήσε ανοιχτά τους μεταλλεργάτες, αποκαλώντας τους φασίστες, ανθρώπους της εργοδοσίας, ανθρώπους που θέλουν το κλείσιμο της Ζώνης και που θα έχουν κακό τέλος.

Όμως ολάκερη αυτή η επίθεση έπεσε στο κενό. Η Επιτροπή Αγώνα με ψυχραιμία και αποφασιστικότητα απάντησε σ' αυτές τις προκλήσεις ανοιχτά μέσα στη Ζώνη και κατάφερε να απομονώσει το σοσιαλισμό, πράγμα που εκφράστηκε στην ανοιχτή καταδίκη του με τις υπογραφές 515 εργατών. Αυτή ήταν μια πρώτη σπουδαία νίκη της Επιτροπής και του δημοκρατικού συνδικαλιστικού κινήματος της Ζώνης.

Μετά απ' αυτό ο σοσιαλισμός ήταν αναγκασμένος να περάσει σε μια σειρά από συνδικαλιστικά πραξικοπήματα, για να αποφύγει τη διαδικασία της μομφής και την οργή των εργατών ενάντια του.

Έτσι την Τετάρτη μετά το Πάσχα κυκλοφορεί προκήρυξη στη Ζώνη με την οποία καλεί τον κλάδο σε Γενική Συνέλευση την άλλη μέρα το απόγευμα!

Σ' αυτή τη συνέλευση βάζει σαν πρώτο θέμα της ημερησίας διάταξης τον απολογισμό δράσης του Συνδικάτου, με στόχο να πάρει ψήφο εμπιστοσύνης μέσα από μια γρήγορη και άμαχη συνέλευση και να κόψει το δρόμο στη διαδικασία της μομφής.

Η αντίδραση της Επιτροπής Αγώνα είναι άμεση και αποφασιστική.

Με αφίσα και προκήρυξη την άλλη μέρα το πρωί καλεί τους συναδέλφους να απομονώσουν τη σοσιαλιστική κλίκα και να απέχουν από τη συνέλευση-πραξικόπημα.

Το κάλεσμα αυτό της Επιτροπής βρίσκει τεράστια ανταπόκριση στον κλάδο. Οι μεταλλεργάτες απέχουν από τη συνέλευση-πραξικόπημα και αναγκάζουν τη σο-

σιαλιστική κλίκα να αναβάλει τη Συνέλευση για τη Δευτέρα 29 Απρίλη. Μετά την απομόνωση του πραξικοπήματος, η Επιτροπή σε συνεδρίασή της εκτιμά πως σ' αυτή τη συνέλευση πρέπει να δοθεί η μάχη της μομφής.

Καταθέτει τις υπογραφές και ξεκινάει μια δεύτερη μεγάλη καμπάνια για να καλέσει τους μεταλλεργάτες να ψηφίσουν για την καθάρση της διοίκησης σ' αυτή τη συνέλευση.

Με προκήρυξη, αφίσες και ντυντούκες μέσα στη Ζώνη η Επιτροπή παλεύει για να μπει το ζήτημα της μομφής στην ημερήσια διάταξη αυτής της συνέλευσης.

Η δύναμη αυτής της καμπάνιας και η θέληση των μεταλλεργατών αναγκάζει τη σοσιαλιστική κλίκα να δεχθεί τη μομφή σα θέμα ημερησίας διάταξης. Όμως και πάλι οργανώνει ένα δεύτερο συνδικαλιστικό πραξικόπημα.

Ποιο είναι αυτό; Στο τελευταίο Δ.Σ. που έγινε την Παρασκευή 26 Απρίλη παίρνει απόφαση πως στη διαδικασία για τη ψηφοφορία της μομφής θα ψηφίσουν μόνο όσοι είναι "οικονομικά εντάξει" επικαλούμενη το καταστατικό!

Όσοι άνθρωποι έχουν μια στοιχειώδη επαφή με το συνδικαλισμό γνωρίζουν πως ποτέ και σε καμιά Γενική Συνέλευση οι ψηφοφορίες δε γίνονται αφού πρώτα οι εργάτες πληρώσουν τις συνδρομές τους. Μια τέτοια πρακτική γίνεται μόνο στις αρχαιρεσίες των συνδικάτων για τις εκλογές οργάνων.

Η ταχτική της σοσιαλιστικής κλίκας είναι καθαρή: Αυτή έχει τα γραφεία, τις σφραγίδες και τα μητρώα των μελών. Μέσα από το κομπιούτερ του Συνδικάτου έκανε "οικονομικός εντάξει" τους δικούς της ανθρώπους και, εκμεταλλευόμενη την ανεργία και την οικονομική εξαθλίωση των εργατών, προσπαθεί να απαγορεύσει την ψηφοφορία των συναδέλφων και να πάρει έτσι την πλειοψηφία.

Όμως και αυτή η μανούβρα δε θα περάσει.

Η Επιτροπή δεν μπορεί να δεχθεί μια τέτοια διαδικασία και θα είναι η ίδια η Γενική Συνέλευση που θα αποφασίσει δεσμευτικά για τη διαδικασία της ψηφοφορίας.

Δε θ' αργήσει η μέρα που οι ίδιοι οι "εγκέφαλοι" του Περισού θα καταλάβουν πως καμιά μανούβρα και κανένα πραξικόπημα δεν μπορεί να τους σώσει από την οργή των εργατών.

Και αυτή η οργή, δεμένη με την απόφαση να πάρουν οι μεταλλεργάτες το Συνδικάτο στα χέρια τους, θα ακουστεί πολύ δυνατά στη Συνέλευση της Δευτέρας.

Ο τούρκικος λαός στο Κας περιφρουρεί την ειρήνη στο Αιγαίο

Συνήθως όταν οι φίλοι της Ρωσίας στη χώρα μας μιλάνε για ελληνοτουρκική προσέγγιση αναφέρονται πάντα στους "δύο λαούς" (γιατί οι "λαοί" μπορεί να είναι αντιδυτικοί) και ποτέ σε επίπεδο κυβερνήσεων ή κρατών. Η Ρωσία θέλει να εξασφαλίσει την ουδετερότητα της Τουρκίας, δηλ. την απορρόφησή της, αλλά ταυτόχρονα χρειάζεται μια ισχυρή πίεση. Αυτό το ρόλο παίζει το αντιδυτικό και αντιτούρκικο περιδέραιο ("ορθόδοξο τόξο", Ιράν, Ιράκ, Συρία). Χωρίς πίεση δεν υπάρχει απορρόφηση. Επειδή η Τουρκία είναι μια δυνατή χώρα και όχι αδύναμη, όπως η Μακεδονία, χρειάζεται και μια πιο μεγάλη πίεση.

Στην Ελλάδα ο σοβινισμός παίζει το ρόλο της πίεσης και οι ρωσόδοξοι, με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ (επίσκεψη Παπαρήγα στον Τσεσμέ), έχουν αναλάβει το ρόλο των μαλακών για την περίπτωση της απορρόφησης. Αυτές είναι λίγο-πολύ οι τελευταίες εξελίξεις.

Όμως ο ελληνικός λαός θα πρέπει να κρατιέται στο σκοτάδι, να βυθίζεται όλο και πιο πολύ στο αντιτούρκικο μίσος και την υστερία ακριβώς γιατί η Τουρκία δεν έχει αποκοπεί απ' τη Δύση και περάσει με τη Ρωσία.

Η άγνοια για το πώς ο τούρκικος λαός βλέπει το ζήτημα των σχέσεων ανάμεσα στις δύο χώρες που βρέχει το Αιγαίο είναι αναγκαία στην αστική τάξη για να διατηρηθεί το αβυσσαλέο μίσος. Έτσι, γενικά, έκρυψαν τα γεγονότα που συνέβησαν στην τουρκική πόλη του Κας, απέναντι απ' το Καστελόριζο, στις αρχές του Μάρτη.

Εμείς μπορούσαμε να τα μάθουμε αναλυτικά μόλις στις 5 του Απρίλη απ' το ραδιόφωνο του SKY, στην εκπομπή του Κ. Τσαρούχα "Τα αιρετικά". Ο SKY έστησε ραδιοφωνικό σταθμό στο Καστελόριζο για να δυναμιτίσει με την προπαγάνδα του τον πιο ζωντανό και γερό δίαυλο ανάμεσα στον τούρκικο λαό του Κας και τον ελληνικό του Καστελόριζο. Δίαυλο που έχει δημιουργήσει η ίδια η ζωή και απαιτεί τη φιλία, τη συνεργασία και την ειρηνική συνύπαρξη. Το ελληνικό νησί πληρώνει την εξαθλίωση των συνθηκών της ζωής των κατοίκων του σα φόρο στην "εθνική" αντιτούρκικη στρατηγική της αστικής τάξης.

Ας δούμε όμως τι έγινε. Όλα τα γεγονότα που θα αναφέρουμε ξεδιπλώνονται μέσα στις σελίδες της τούρκικης εφημερίδας *Turkish Daily News* (αγγλόφωνη έκδοση που δεν κυκλοφορεί στην Ελλάδα). Από και τα πήρε και ο δημοσιογράφος του SKY.

Στις αρχές του Μάρτη, λίγο καιρό μετά τα γεγονότα στην Ίμια, μια ομάδα τούρκων δημοσιογρά-

φων από την εφημερίδα *Χουριέτ*, το τούρκικο κανάλι STAR κ.ά. έφτασαν από την Αττάλεια στο Κας για να νοικιάσουν βάρκες και να πάνε στις βραχονησίδες Ρω και Στρογγύλη (που βρίσκονται κοντά στο Καστελόριζο) και να στήσουν τούρκικες σημαίες εκεί.

Θυμίζουμε ότι η κρίση της Ίμιας ξέσπασε με την προβοκάτσια του εποικισμού των βραχονησίδων που οργάνωσαν οι έλληνες φίλοι της Ρωσίας (Πάγκαλος, Σκανδαλίδης, Λαλιώτης) και ξεκίνησε μέσω των φίλων της στην Τουρκία (Ετσεβίτ), στους οποίους ανήκουν πολιτικά η *Χουριέτ* και το τούρκικο κανάλι STAR.

Μόλις ο τούρκικος πληθυσμός του Κας έμαθε την άφιξη και τους σκοπούς των σοβινιστών δημοσιογράφων, παρατάχτηκε ολόκληρος στο λιμάνι για να εμποδίσει τους τούρκους προβοκάτορες.

«*Να συγκεντρώσουμε όλους τους κατοίκους και μπορείτε να πάρετε συνέντευξη από τον καθένα χωριστά. Δεν κοιτάτε τι είναι καλό για τον κόσμο, αλλά για το καλό των αφεντικών σας δουλεύετε μόνο*», είπαν στους δημοσιογράφους.

Όταν οι άνθρωποι του Κας αρνήθηκαν να νοικιάσουν βάρκα στους δημοσιογράφους, αυτοί προσάθησαν να συνταξιδεύσουν με τον υποπεριφερειακό κυβερνήτη Γιουρκάν Καραμάν, που ήταν έτοιμος να αποπλεύσει για μια μονοήμερη κρουαζιέρα. Ο Γιουρκάν Καραμάν εκτίμησε ότι η πρωτοβουλία των δημοσιογράφων θα είχε ανάλογα αποτελέσματα με το παράδειγμα της Ίμιας. Αρνήθηκε κι αυτός να τους παραλάβει συνειδητοποιώντας ότι δε θα γινόταν παρά ένταση.

Τότε οι τούρκοι δημοσιογράφοι θέλησαν να νοικιάσουν ελικόπτε-ρα **αλλά ήδη οι κάτοικοι του Κας εξοργισμένοι ενημέρωσαν την ανώτερη απ' αυτούς δημοτική αρχή για ό,τι ακριβώς είχε συμβεί και οι υπηρεσίες των υπουργείων Εσωτερικών και Εξωτερικών της Τουρκίας εξέδωσαν απαγορευτική απόφαση για όλες τις πτήσεις ελικοπτε-ρων**.

Οι κάτοικοι του Κας είπαν στους δημοσιογράφους της Αττάλειας: «*Δουλειά των δημοσιογράφων είναι να λένε τις ειδήσεις, όχι να ξεκινάνε έναν πόλεμο*». Οι δημοσιογράφοι απάντησαν: «*Είμαστε Τούρκοι πρώτα και μετά δημοσιογράφοι. Έχετε χάσει τα αισθήματά σας για χάρη των χρημάτων. Έχετε γίνει Έλληνες*».

Οι προθέσεις τους ήταν να δημιουργήσουν καινούρια ένταση, αναφέρει η *Turkish Daily News*, σύμφωνα με το SKY. Μια βδομάδα μετά, συνεχίζει η τούρκικη εφημερίδα, μιλήσαμε με το Χουσεΐν Οσμάν, 65 χρόνων: «*Φίλε, εμείς εί-*

μαστε σάρκα και αίμα με εκείνους τους ανθρώπους. Εάν ένας πόλεμος ξεσπάσει μεταξύ Τουρκίας και Ελλάδας οι άνθρωποι του Καστελόριζο δε θα πυροβολήσουν εναντίον μας, ούτε εμείς εναντίον τους». Μιλούσε νευρικά, θυμωμένα σχεδόν, θυμούμενος την ημέρα που έφτασαν οι δημοσιογράφοι στο Κας. «*Εκείνοι οι άνθρωποι ήταν περισσότερο προβοκάτορες παρά δημοσιογράφοι, φίλε*».

Υπενθύμισε ότι το εισόδημα του Κας προέρχεται απ' τον τουρισμό και εξέφρασε την ανησυχία του λέγοντας: «*Αν αρχίσει ο παραμικρός καυγάς, οι τουρίστες δε θα έρχονται εδώ*», και έδειξε ένα βαρκάρη ονόματι Χασάν που περίμενε να πάρει τουρίστριες για να τις μεταφέρει στο Καστελόριζο, ώστε ν' ανανεώσουν τη βίβια τους. «*Αυτός ο άνθρωπος κερδίζει λεφτά απ' αυτή τη δουλειά. Έχει κανείς το δικαίωμα ν' ανακατεύεται με το ψωμί ενός ανθρώπου; Οι άνθρωποι του Καστελόριζο προμηθεύονται όλα τους τα τρόφιμα απ' εδώ, τα υλικά για τα σπίτια τους*».

Αλλά ο Χουσεΐν Οσμάν τόνισε ότι η σχέση με το Καστελόριζο δεν είναι μόνο επαγγελματική. Είναι και μια σχέση φιλική που έχει αναπτυχθεί πάρα πολύ έντονα.

«*Ο γαμπρός του ιερέα έκοψε το χέρι του και τον έφεραν εδώ. Όλοι οι άνθρωποι του Κας κινητοποιήθηκαν για την περίπτωση αυτή σαν να ήταν δικό τους παιδί. Κάποτε δεν υπήρχε γιατρός στο Κας και με μετέφεραν στο Καστελόριζο όταν ήμουν άρρωστος. Στην παιδική μου ηλικία υπήρχε ένας ράφτης στο Καστελόριζο ονόματι Τσίκας. Αυτός έραβε ρούχα για όλο τον πληθυσμό του Κας. Εμείς δεν είχαμε ποτέ κανένα πρόβλημα με τους Καστελοριζιώτες. Αν αυτοί έχουν ποнокέφαλο τρέχουμε, αν έχουμε εμείς ποнокέφαλο τρέχουμε κι αυτοί*».

Τουρισμός και ειρήνη είναι συνώνυμα και κοινός παρονομαστής για το Κας και το Καστελόριζο, τονίζει η τούρκικη εφημερίδα.

Να πόσο καθαρά και ξάστερα μπαίνουν τα ζητήματα όταν η πραγματικότητα τσακίζει τους μύθους, τις προκαταλήψεις και τα ψέματα της αστικής "μας" τάξης για τον προαιώνιο εχθρό του έθνους", τους Τούρκους.

Ο τούρκικος λαός στο Κας εξεγέρθηκε και μπήκε σε μια δυναμική κινητοποίηση για να περιφρουρήσει την ειρήνη ενάντια στους τούρκους προβοκάτορες και σοβινιστές. Εκεί συναντήθηκε με τις ειρηνικές διαθέσεις της τούρκικης αστικής τάξης τη συγκεκριμένη στιγμή. Αλλά η νίκη αυτή ανήκει ολότελα στον τούρκικο λαό. Φανταστείτε τι θα γινόταν αν άφηνε τους τούρκους σοβινιστές να δημιουργήσουν ένταση στο Αιγαίο.

Τα γεγονότα στο Κας πρέπει να γίνουν δίδαγμα για τον ελληνικό λαό. Ας θυμηθούμε τι έγινε όταν λίγες μέρες μετά την Ίμια οι έλληνες φασίστες και σοβινιστές κατέστρεψαν ένα ραδιοφωνικό σταθμό στη Χίο επειδή υποστήριζε την αδελφοποίηση της πόλης της Χίου με το τούρκικο λιμάνι του Τσεσμέ. Πέρασε σχεδόν απαρατήρητο.

Πάλι Κλίντον

Φάνηκε ότι ο Κλίντον πήγε στην Ιαπωνία για να φτιάξει ένα αντικιζικό μέτωπο με την Ιαπωνία. Έγινε ακριβώς το αντίθετο. Ο Κλίντον έκανε το ταξίδι να εμποδίσει τον εξοπλισμό της Ιαπωνίας απέναντι στην Κίνα. Αυτό σημειώνει σε άρθρο της περασμένης εβδομάδας η

Monde. Το αμερικανοϊαπωνικό μέτωπο σημαίνει μόνο ότι η Ιαπωνία δε θα πρέπει να σπριζέται στις δικές της δυνάμεις, αλλά σε μια Αμερική σε πτώση.

Ο βρώμικος σκοπός του ταξιδιού φαίνεται και από το ότι η αμερικανοϊαπωνική συμφωνία δε βλέπει σαν κοινό εχθρό τη Ρωσία. Έτσι ο Κλίντον προετοίμασε το ταξίδι του Γέλτσιν στο Πεκίνο και κάλυψε τον άξονα Μόσχα-Πεκίνο, που διευ-

κολύνθηκε στην πραγματοποίησή του από το φαινομενικό άξονα ΗΠΑ-Ιαπωνίας που προηγήθηκε.

Τέλος ο Κλίντον επιβεβαίωσε την εκτίμησή μας για το ρόσικο παιχνίδι που παίζει με το να βάλει την Κίνα μέσα στη διαδικασία επίλυσης του Κορεάτικου προβλήματος, που σήμερα παροξύνεται με ευθύνη της σοσιαλφασιστικής Βόρειας Κορέας.

Η ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΕΚΦΥΛΙΣΕΙ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ - Ο Ι ΑΛΛΗ ΑΝΑΒΟΛΗ

Η δίκη της ΟΑΚΚΕ για την αφίσα του Μακεδονικού αναβλήθηκε για δεύτερη φορά. Εδώ δεν είχαμε να κάνουμε με μια αναβολή σαν την προηγούμενη, όπου την ευθύνη της την πήρε πολιτικά η ίδια η ΟΑΚΚΕ, αλλά με μια αναβολή που τη θέλησε και την επιδίωξε το ίδιο το δικαστήριο. Στην πραγματικότητα αυτή η δεύτερη αναβολή φωτίζει και το νόημα της πρώτης και αποκαλύπτει την προσπάθεια της άρχουσας τάξης να αποφύγει μια οποιαδήποτε απόφαση πάνω στην έφεση της ΟΑΚΚΕ.

Ας έρθουμε όμως πρώτα στα γεγονότα.

Η τελευταία δίκη της 24 του Απριλίου αναβλήθηκε με το πρόσχημα της απουσίας ενός από τους κατηγορούμενους, του Σ. Γκιουλάκη.

Ο Σ. Γκιουλάκης, ένας από τους 6, δεν είχε εμφανιστεί στην προηγούμενη δίκη το Νοέμβριο του 1995 με δική του ευθύνη και με τη δικαιολογία ότι ταξίδευε σε ναυτικός. Η ΟΑΚΚΕ, παρ' όλο που δεν είχε την κύρια ευθύνη γι' αυτή την απουσία, κάλυψε δικαστικά τον Γκιουλάκη και ζήτησε την αναβολή της δίκης, ώστε αυτός ούτε να δικαστεί αργότερα μόνος του, αν η ΟΑΚΚΕ αθωνόταν, ούτε, ακόμα χειρότερα, να δικαστεί ερήμην εκείνη τη στιγμή.

Στην ανακοίνωση για την αναβολή εκείνης της πρώτης δίκης η ΟΑΚΚΕ έκανε ωστόσο αυτοκριτική για το γεγονός ότι δεν είχε μελετήσει νομικά τις συνέπειες της απουσίας του Γκιουλάκη, ώστε να εξαντλήσει τις δυνατότητες που είχε για να παρουσιαστεί αυτός στη δίκη, είτε να στείλει ένα πληρεξούσιο, ώστε αυτή να πραγματοποιηθεί. Αυτός ήταν και ο λόγος για τον οποίο στον απολογισμό εκείνης της αναβολής, που τραμάτισε το κύρος και τη σημασία της δίκης, η ΟΑΚΚΕ απέφυγε να ρίξει βάρος στην πραγματική και πελώρια ευθύνη του Γκιουλάκη για την απουσία του.

Όμως αυτός ο λόγος δεν υπάρχει πια. Γιατί αυτή τη φορά ενημερώσαμε τον Γκιουλάκη για τη ζημιά που μας προκάλεσε η απουσία του, αφού και διασπούσε το ενιαίο μέτωπο των κατηγορουμένων και οδήγησε στην αναβολή, και τον καλέσαμε να παρευρίσκεται οπωσδήποτε σε αυτή τη δίκη. Ο Γκιουλάκης απάντησε ότι δε θα επιστρέψει στην Ελλάδα για να δικαστεί και θα επιδίωκε μάλιστα προηγούμενα να εξαγοράσει την ποινή του, ενώ μάς διαβεβαίωσε ότι σε καμία περίπτωση δε θα ζητούσε την αναβολή της δίκης.

Μόλις όμως ήρθε η στιγμή να αρχίσει η δίκη, πετάγεται μια δικηγόρος, δηλώνει δικηγόρος του Γκιουλάκη τοποθετημένη από τους συγγενείς του και ζητάει αναβολή! Η υπεράσπιση της ΟΑΚΚΕ ζητάει επίμονα την πραγματοποίηση της δίκης και το διαχωρισμό της ως προς τον Γκιουλάκη, εξηγώντας και τους πολιτικούς λόγους που επιβάλλουν την πραγματοποίησή της. Όμως το δικαστήριο αποφασίζει νέα αναβολή, και μάλιστα "επιπλήττει" την υπεράσπισή μας γι' αυτό της το αίτημα.

Η ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΘΕΛΕΙ ΤΙΣ ΑΝΑΒΟΛΕΣ

Το δικαστήριο καλύφθηκε πίσω

από την απουσία του Γκιουλάκη, βρήκε ένα πρόσχημα για να κάνει την αναβολή. Αυτό δε φαίνεται τόσο από την ίδια αυτή δεύτερη αναβολή, αλλά από το συνολικό ξετύλιγμα της έφεσης που έκανε η ΟΑΚΚΕ το Γενάρη του 1992, αμέσως μετά την πρωτόδικη απόφαση. Η προσπάθεια των δικαστηρίων να σύρουν όσο πιο μακριά μπορούν αυτή την υπόθεση και η προσπάθεια κάθε σύνθεσης δικαστηρίου να μεταφέρει σε μια άλλη το βάρος μιας απόφασης φαίνεται από τα εξής στοιχεία:

Το πρώτο στοιχείο είναι ότι η εκδίκαση της έφεσης της ΟΑΚΚΕ προσδιορίστηκε για έναν ασυνήθιστα μακρύ χρόνο, το Νοέμβριο του 1995, δηλαδή 4 χρόνια μετά την πρώτη δίκη.

Το δεύτερο είναι ότι το Νοέμβριο του '95 η δίκη είχε αριθμό πινακίου 14, δηλαδή ήταν αρκετά αμφίβολο αν θα πραγματοποιούνταν.

Το τρίτο στοιχείο είναι ότι στη δεύτερη ημερομηνία προσδιορισμού της έφεσης, στις 24 Απριλίου, ο αριθμός πινακίου ήταν 18 σε σύνολο 19 δικών την ίδια μέρα! Αυτό είναι χτυπητό, στο βαθμό που συνήθως οι εξ αναβολής δίκες διευκολύνονται στην προτεραιότητα.

Το τέταρτο στοιχείο είναι ότι οι δικαστές το Νοέμβριο του '95 διαβεβαίωσαν κατηγορούμενους και υπεράσπιση ότι αποκλειόταν να δοθεί νέα αναβολή έστω και αν δεν εμφανιζόταν ξανά ο έκτος κατηγορούμενος. Άλλωστε ο διαχωρισμός της δίκης αυτής για έναν κατηγορούμενο δεν είχε καμία δυσκολία, δεδομένου ότι υπήρχε για όλους ακριβώς η ίδια κατηγορία, η ίδια πρωτόδικη ποινή, η ίδια συμμετοχή και τα ίδια συγκεκριμένα περιστατικά, ώστε η ποινή των "πέντε" να αντιστοιχούσε αυτόματα και στην ποινή του "έκτου" που θα έλειπε.

Το πέμπτο στοιχείο, και το πιο χαρακτηριστικό, είναι ότι στο δικαστήριο του Απριλίου Πρόεδρος και Εισαγγελέας επίμονα αρνιόταν τις αναβολές όποτε τους ζητούνταν από άλλους κατηγορούμενους στις υπόλοιπες δίκες.

Θα μπορούσε κανείς να θεωρήσει καθένα από τα στοιχεία που παραθέσαμε συμπτωματικά και να βρει για το καθένα μια άλλη εξήγηση εκτός από τη σταθερή πρόταση για αναβολή και παρέλκυση της εκδίκασης της έφεσης της ΟΑΚΚΕ.

Όμως είναι πολύ δύσκολο να τα εξηγήσει κανείς όλα αυτά μαζί με άλλο τρόπο. Πραγματικά, με την τελευταία αναβολή φωτίστηκε όλη η προηγούμενη παρεκτυστική δικαστική ταχτική.

Δεν μπορούμε να μιλήσουμε σώνει και καλά για ένα πολιτικό σχέδιο που υπάρχει πίσω από αυτή την παρέλκυση. Είναι πιθανό κάποιοι κύκλοι συνειδητά να την επιδιώκουν και κάποιοι δικαστές, αυθόρμητα, να θέλουν να βγάλουν από πάνω τους την πολιτική ευθύνη μιας τέτοιας δίκης. Όμως σε κάθε περίπτωση εκδηλώνεται εδώ η αμηχανία της άρχουσας τάξης να βγάλει μια απόφαση και παράλληλα το όφελος που θα υπάρχει γι' αυτήν αν η οποιαδήποτε απόφασή της χαθεί μέσα στη γενική σιωπή και αδιαφορία. Με τις διαρκείς αναβολές η άρχουσα τάξη πετυχαίνει να κάνει τη δίκη μια χωρίς νό-

ημα ρουτίνα και να αφαιρέσει κάθε πολιτικό ενδιαφέρον για την τελική απόφαση. Περιμένει ακόμα ότι και οι καμπάνιες της ΟΑΚΚΕ κάθε φορά θα χάνουν τη δύναμή τους μπαινόβοντας σε αυτή τη διαδικασία, ενώ φίλοι και μάρτυρες θα κουράζονται από αυτή την επανάληψη.

Αυτή είναι η διαδικασία ενός εκφυλισμού, που περιμένουν να σκεπάσει μια έτσι κι αλλιώς οδυνηρή γι' αυτούς απόφαση. Γιατί ξέρουν ότι αν καταδικάσουν την ΟΑΚΚΕ ψώνουν πάλι ένα πολιτικό τεύχος με τη Δημ. της Μακεδονίας ακριβώς αντίστροφα από την πολιτική διαδικασία που οι σοσιαλφασίστες έχουν εγκαινιάσει τον τελευταίο χρόνο. Αν πάλι την αθωώσουν, ξεγυμνώνουν τους εθνικιστές και τους ταπεινώνουν, ειδικά γιατί η ΟΑΚΚΕ δεν αντιπροσωπεύει μια δθθεν ενδιάμεση γραμμή για το Μακεδονικό, τύπου ΣΥΝ ή ψευτοΚΚΕ, αλλά την πιο ακραία και συνεπή γραμμή και στο ζήτημα του Μακεδονικού κρατικού ονόματος και στο ζήτημα της ύπαρξης μακεδόνικου έθνους. Είναι φυσικό λοιπόν οι δικαστές να πιέζονται από το πολιτικό κλίμα και ίσως άμεσα από την πολιτική εξουσία να μας αθωώσουν, ενώ οι αληθινές τους σοβινιστικές διαθέσεις είναι να μας καταδικάσουν. Έτσι έχουν την τάση "να μας ξεφορτώνονται", ενώ, όπως και οι ρωσόδουλοι, έχουν κάθε συμφέρον να πνιχτεί μια αθωωτική απόφαση, και κυρίως η ίδια η δίκη, για να μην εμφανιστεί πολιτικά δικαιωμένη η ΟΑΚΚΕ.

Αυτή η αντίφαση εκδηλώθηκε και στις δύο άλλες δίκες για το Μακεδονικό, εκείνη της ΑΑΣ και εκείνη της ΟΣΕ.

Στην περίπτωση της ΑΑΣ η αντίφαση λύθηκε με τη χρησιμοποίηση στην έφεσή της του νόμου περί Τύπου και την παραγραφή. Με την παραγραφή η ΑΑΣ ούτε καταδικάστηκε ούτε αθωώθηκε. Η κατηγορία αυτή καθαυτή έμεινε να αιωρείται.

Το ίδιο έγινε και με την ΟΣΕ. Η ΟΣΕ αθωώθηκε πρωτόδικα. Όμως αυτή η αθώωση δεν έλυσε την αντίφαση που περιγράψαμε, γιατί ο εθνικισμός, στο πρόσωπο του εισαγγελέα εκείνης της δίκης, έκανε έφεση ενάντια στην αθωωτική απόφαση. Η εκδίκαση αυτής της έφεσης θα υποχρέωνε την αστική τάξη, προκειμένου να αθωώσει για δεύτερη φορά και τελεσίδικα την ΟΣΕ, να ταπεινώσει ολόκληρα τον εισαγγελέα και τους εθνικιστές. Η παραγραφή έλυσε την αντίφαση. Η δυσκολία με την ΟΑΚΚΕ είναι ότι δεν υπάρχει πάτημα για παραγραφή. Αν οι δικαστές επιχειρήσουν κάτι τέτοιο, η ΟΑΚΚΕ θα αντιταχθεί με κάθε τρόπο επειδή θέλει όχι απλά την αθώωση των κατηγορουμένων, αλλά την "αθώωση" της αφίσας σαν περιεχόμενο, την πτώση δηλ. της κατηγορίας. Να λοιπόν πού βρίσκεται η εξήγηση της παρέλκυσης. Το πνίξιμο της δίκης, και ειδικά το πνίξιμο μιας αθώωσης, είναι η ειδική για την περίπτωση της ΟΑΚΚΕ λύση της αντίφασης που περιγράψαμε.

ΝΑ ΔΩΣΟΥΜΕ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ

Η ιδιομορφία της ΟΑΚΚΕ δεν είναι συμπτωματική. Αν η αφίσα

μας δεν "παραγράφεται" με το νόμο περί Τύπου είναι επειδή η επέμβαση της ΟΑΚΚΕ εκείνο το Γενάρη του 1992 ήταν κατεξοχήν πολιτική επέμβαση. Και η αφίσα και όχι η προκήρυξη ήταν εκείνο το μέσο πάλης που θα πετύχαινε τον πολιτικό στόχο, που επίσης σ' εκείνη την αφίσα τοποθετούνταν με ακρίβεια: "Να αναγνωριστεί η σλαβική Μακεδονία". Η προκήρυξη της ΑΑΣ, στην οποία τότε πρωτοπόρα συμμετείχε η ΟΑΚΚΕ, έβαζε το ζήτημα της αντιεθνικιστικής ζύμωσης μέσα στο λαό, ενώ το βιβλιαράκι της ΟΣΕ ήταν μια ενημέρωση της πρωτοπορίας πάνω στο Μακεδονικό, και μάλιστα σε αντιπαράθεση με το γεγονός ότι ΠΟΤΕ η ΟΣΕ δεν κάλεσε σε ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ της Μακεδονίας. Γι' αυτό η δίκη της ΟΑΚΚΕ δεν μπορούσε να καταργηθεί με το νόμο περί Τύπου.

Είναι φυσικό που η ΟΑΚΚΕ κλείνει τελευταία τις δίκες του Μακεδονικού, όπως πρώτη τις άνοιξε, και φυσικό που επίσης είναι αυτή που έχει δώσει τη μεγαλύτερη έμφαση σε αυτές τις δίκες. Γιατί η ΟΑΚΚΕ κάνει πολιτική και χτυπάει κάθε φορά στο πολιτικό κέντρο των εξελίξεων.

Είναι λοιπόν υποχρεωτικό για την ΟΑΚΚΕ να πολεμήσει αυτή τη "λύση" της παρέλκυσης δίνοντας σε αυτή τη δίκη όση περισσότερη δημοσιότητα και όσο περισσότερο πολιτικό βάρος μπορεί. Πρέπει δηλαδή τόσο η πιθανότερη αθώωση, όσο και η πολύ λιγότερο πιθανή καταδίκη, να στοιχίσουν πολιτικά στους σοβινιστές, και πιο πολύ στους ρωσόδουλους εμπνευστές της μακεδόνικης προβοκάτσιας.

Δεν μπορούμε, λοιπόν, δεν έχουμε το δικαίωμα να αφήσουμε τους προβοκάτορες και τους σοβινιστές να καταδικάζουν όποτε θέλουν και να αθωώνουν όποτε θέλουν.

Αυτή η παλινδρόμηση στις δίκες είναι εκείνη που κρύβει το πολιτικό μυστικό του Μακεδονικού. Αν το Μακεδονικό το είχε προκαλέσει ο εθνικισμός, δε θα είχαμε αυτή τη μετάπτωση από την υστε-

ρία στην αδιαφορία. Αν η αδιαφορία ήρθε τόσο κοντά στην υστερία (μόλις 2,3 χρόνια) και η αθώωση τόσο κοντά στην καταδίκη, είναι γιατί το Μακεδονικό το ξεσήκωσαν αυτοί που απέτρεπαν την ευρωπαϊκή αναγνώριση της Δημ. της Μακεδονίας και επέτρεπαν τη ρώσικη και τη βουλγάρικη.

Η δίκη λοιπόν της ΟΑΚΚΕ που έρχεται έχει τρεις υποχρεώσεις: Η πρώτη είναι να εντοπισθεί και να τονιστεί η πηγή της ανωμαλίας, η δεύτερη να αποδειχτεί ότι ο σοβινισμός περιμένει να χρησιμοποιηθεί και χρησιμοποιείται ενάντια στην Τουρκία και την Ευρώπη, η τρίτη να υποστηριχτεί σε βάθος η ανεξάρτητη κρατική και εθνική υπόσταση του μακεδόνικου κράτους. Ειδικά η άρνηση του μακεδόνικου έθνους είναι το ενωτικό σημείο των σοβινιστών και των ρωσόδουλων και εκείνο στο οποίο εμφανίζεται η βαθιά διαφορά τους με το δημοκρατικό στρατόπεδο. Να λοιπόν που η πολιτική της παρέλκυσης θα μετατραπεί στο αντίθετό της. Χάρη σ' αυτήν εμείς οι ίδιοι ξεκαθαρίζουμε πιο καλά τον πολιτικό χαρακτήρα και τη σημασία αυτής δίκης, ενώ η ίδια η ζωή και το ένστικτο των δημοκρατών έδωσε στη δίκη του Απριλίου πιο πολλή υποστήριξη απ' ό,τι στη δίκη του Νοέμβρη.

Πιο πολύ μίλησαν ραδιοφωνικοί σταθμοί γι' αυτήν, πιο πολλοί οι φίλοι που ήρθαν στο δικαστήριο, πιο πολλοί οι μάρτυρες.

Από την άλλη μεριά, αυτοί που σήμερα έμειναν δίπλα μας τόσο από τους μάρτυρες όσο και από τους δικηγόρους είναι εκείνοι που μπορούν να σηκώσουν το βάρος της πιο προωθημένης και πιο συνεπούς γραμμής στο Μακεδονικό.

Θέλουμε μ' αυτή την ευκαιρία να εκφράσουμε τη βαθιά μας εκτίμηση στους δικηγόρους Κ. Παπαδάκη και Κ. Διάκο, που στάθηκαν με συνέπεια δίπλα μας, όπως και στους μάρτυρες Δ. Λιθοξόου, Στρ. Μπουρνάζο, Τ. Μίχα και Ρ. Σωμερίτη.

Ας προετοιμάσουμε λοιπόν ακόμα καλύτερα την 17η του Ιούνη.

Για το Στ. Γκιουλάκη

Η απουσία του Γκιουλάκη από τη δεύτερη δίκη είναι ένα βαρύ χτύπημα στην ΟΑΚΚΕ. Ως τα τώρα η οργάνωσή μας φρόντισε όσο μπορούσε να τον διαπαιδαγωγήσει και ταυτόχρονα να διαφυλάξει το κύρος του. Όμως κάποια στιγμή πρέπει ο καθένας να αναλάβει τις ευθύνες του μπροστά στο λαό. Ο Γκιουλάκης είχε διαγραφεί από τη νεολαία της ΟΑΚΚΕ από τα τέλη του 1993 με ομόφωνη απόφαση. Αυτή η διαγραφή δεν είχε ανακοινωθεί, για να του δοθεί η δυνατότητα να διορθώσει τα λάθη του.

Η αιτία ήταν η εξής: Ο Γκιουλάκης, που ήταν χρόνια φορτοεκφορτωτής, εξασφάλισε το φθινόπωρο του 1993 δουλειά σε μόνιμο με το να γίνει δεκτός στο σωματείο φορτοεκφορτωτών του Λιμανιού του Πειραιά. Όμως την τελευταία στιγμή το σωματείο αυτό, που ελεγχόταν από το ΠΑΣΟΚ, του ζήτησε να διακόψει κάθε σχέση του με την ΟΑΚΚΕ που, κατ' αυτούς, τον "παρέσυρε" στην "προδοτική" αφίσα του Μακεδο-

νικού.

Ο Γκιουλάκης, παρά την πίεση της οργάνωσης να μη δεχτεί έναν τέτοιο όρο, που ισοδυναμούσε με "δήλωση μετάνοιας", προχώρησε σ' αυτή την κίνηση με το πρόσχημα ότι θα ήταν μια κίνηση "εξεγελάσματος" του ταξικού εχθρού. Ταυτόχρονα εγκατέλειψε κάθε δραστηριότητα στην οργάνωση, και μάλιστα την περίοδο των βουλευτικών εκλογών του 1993. Λίγο αργότερα αποφασίστηκε η διαγραφή του από την ΟΑΚΚΕ, ενώ τελικά οι σοβινιστές που του έβαλαν τον επαχθή όρο της "μετάνοιας", δηλαδή της "δήλωσης", αθέτησαν την υπόσχεσή τους να τον γράψουν στο Σωματείο.

Αργότερα ο Γκιουλάκης εμφανίστηκε με μια διάθεση αυτοκριτικής κρατώντας μια θετική στάση σαν κατηγορούμενος στη δίκη για τα συνθήματα που είχαμε γράψει ενάντια στον Κάρατζιτς. Αυτά τα γκρέμισε όμως με τη διπλή του απουσία, τη διάσπαση του ενιαίου μετώπου των κατηγορουμένων και, κυρίως, την αναβολή.

ΣΤΟ ΦΩΣ Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ**Συνέντευξη του
Γκλιγκόροφ στη
Herald Tribune**

Έντεκα μέρες μετά την αναγνώριση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας απ' τη φασιστική Σερβία δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα *Herald Tribune*, 19 Απρίλη (σελ. 8), ένα άρθρο της Φλόρα Λιούις με τον τίτλο «*Η Διένεξη Δε Λύνετα*». Εκεί η αρθρογράφος αναφέρεται στη γειτονική χώρα και τον πρόεδρο Κίρο Γκλιγκόροφ. «*Αρνείται να πιθανολογήσει ποιος εκπόνησε το σχέδιο της δολοφονίας του. Αλλά είναι πεπεισμένος, όπως και άλλοι αξιωματούχοι, ότι η παρακίνηση ήρθε έξω από τη χώρα του και ότι δεν ήταν μια προσωπική επίθεση, αλλά μια προσπάθεια αποσταθεροποίησης της Μακεδονίας και διατήρησής της έξω από τους δυτικούς οργανισμούς.*»

Σύμφωνα με το άρθρο, ο Γκλιγκόροφ εμφανίζεται ανήσυχος για την κατάσταση στη Βοσνία, αλλά ιδιαίτερα ανησυχεί για το Κόσοβο. «*Αν δε γίνει κάτι, η σύγκρουση στο Κόσοβο είναι αναπόφευκτη*», δηλώνει ο Γκλιγκόροφ και είναι σχεδόν βέβαιος ότι ο τότε πόλεμος θα εξαπλωθεί στη Βαλκανική χερσόνησο. Αποκαλεί την κατάσταση στο Κόσοβο (90% Αλβανού) σα μία «*στρατιωτική κατοχή*»

απ' τους Σέρβους και τονίζει ότι οι φανατικοί κερδίζουν έδαφος.

Συνεχίζει το άρθρο: «*Παρόλο που δεν έχουν καμία απόδειξη, οι επιφανείς Μακεδόνες δείχνουν με καχυποψία στη Ρωσία ή τη Βουλγαρία για την απόπειρα δολοφονίας, σα μέρος της στρατηγικής για την επανασύσταση μιας σφαιράς επιρροής της Μόσχας είτε ανάμεσα σ' όλους τους Σλάβους είτε ανάμεσα στους Χριστιανούς Ορθόδοξους, που θα συμπεριλαμβάνει την Ελλάδα και τη Ρουμανία. Ένα ορθόδοξο μπλοκ "θα δημιουργήσει μία νέα συμμαχία, αδιάσπαστη από τη Ρωσία ως την Κύπρο", είπε ο κ. Γκλιγκόροφ. "Ο Γραμματέας της Ρωσικής Συνταγματικής Επιτροπής ήρθε και προσπάθησε να μου το πωλήσει", είπε. "Το απέρριψα, και απογοητεύτηκε".*»

Αυτό που θέλει είναι αποδοχή της χώρας του στη δημοκρατική Δύση και τους οργανισμούς της. Η Μακεδονία είναι αδύναμη, φτωχή και σχεδόν ανυπεράσπιστα, παρόλο που οι ΗΠΑ έχει αναλάβει να βοηθήσουν δίνοντας κάποια εκπαίδευση και εξοπλισμό στο στρατό της, όπως κάνουν με την Αλβανία. Αυτό απέχει πολύ από εγγύηση, αλλά είναι η αρχή μιας δέ-

σμευσης που ερεθίζει τους αντιδυτικούς ρώσους εθνικιστές».

Αυτή η σπουδαία και μεγάλη κουβέντα του Γκλιγκόροφ, ότι δηλαδή οι Ρώσοι πήγαν και του πρότειναν να μπει στο "ορθόδοξο τόξο", τσακίζει και γκρεμίζει όλες τις ψεύτικες θεωρίες που έχουν χτίσει οι σοσιαλφασίστες και οι ομοιοπαθιστές συνοδοιπόροι τους γύρω απ' το Μακεδονικό. Είναι ουσιαστικά η ατράνταχτη επιβεβαίωση της πολιτικής γραμμής της ΟΑΚΚΕ.

Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο που μας δίνει το άρθρο είναι η σύγκρουση που υπήρξε μέσα στη μακεδονική αστική τάξη όταν αποχώρησε ο σέρβικος στρατός. Η μια τάση ήθελε να συγκρουστεί με τους σέρβους φασίστες για να κρατήσει ένα κομμάτι απ' τον οπλισμό. Η άλλη τάση με επικεφαλής τον Γκλιγκόροφ ήταν ενάντια σε μια τέτοια εξέλιξη και κέρδιζε.

«*Όταν η Γιουγκοσλαβία διαλύθηκε και ο Γιουγκοσλαβικός στρατός υπό σέρβικη ηγεσία συμφώνησε να αποτραβηχτεί απ' τη Μακεδονία, την απογύμνωσε από τις στρατιωτικές της εγκαταστάσεις, συμπεριλαμβανομένων στην κυριολεξία και των νεοροχτών κουζίνας. Κάποιοι Μακεδόνες ήθελαν να πολεμήσουν για να διατηρησουν ένα τμήμα του οπλοστασίου. Αλλά ο κ. Γκλιγκόροφ είπε "Πόσα ανθρώπινα κεφάλια αξίζει ένα τανκ; Ας τους αφήσουμε να φύγουν και ας έχουμε ειρήνη"*».

**Νέα στοιχεία για την
απόπειρα δολοφονίας**

Στο φύλλο 241 της Ν. Ανατολής είχαμε γράψει ότι η απόπειρα δολοφονίας του Γκλιγκόροφ σύμφωνα με όλα τα πολιτικά στοιχεία που διαθέτουμε υπηρετεί τα ρώσικα συμφέροντα. Στις 27/10/95 η εφημερίδα *Επενδυτής* σε άρθρο με τίτλο: "Ρώσοι, οι δολοφόνοι των Σκοπίων" ανέφερε νέα στοιχεία που σύμφωνα με την κρατική ασφάλεια της Δημ. της Μακεδονίας, οι δολοφόνοι εντοπιζόνταν σε εθνικιστικούς κύκλους συνδεδεμένους με το φιλοβουλγάρικο εθνικιστικό κόμμα ΜΠΟ (Μακεδονικό Πατριωτικό Μέτωπο) και η δύναμη πίσω από τους εκτελεστές - σύμφωνα με τον "Ε"- είναι η Ρωσία.

Η ίδια εφημερίδα (20-21 Απριλίου '96) φέρνει στο φως νέα στοιχεία που επιβεβαιώνουν αυτή την πολιτική εκτίμηση για τους δολοφόνους του Γκλιγκόροφ. Λέει λοιπόν: «*Τη Μ. Δευτέρα αναχώρησε από τα Σκόπια για τη Σόφια ο διευθυντής της θυγατρικής εταιρείας του βουλγάρικου χρηματοοικονομικού κολοσσού Multigroup Έβο Γιάντσεφ, 36 χρόνων, πρώην μποξέρ, με "πανεπιστημιακούς" όμως τίτλους... Ο Γιάντσεφ μόλις έφτασε στη Σόφια έλαβε μία επιστολή από τον Πρόεδρο της Multigroup Ιλία Παβλόφ που έλεγε ότι δεν απολάμβανε πλέον της εμπιστοσύνης του γιατί δεν το άξιζε. Τη Μ.*

Παρασκευή ο Γιάντσεφ βρέθηκε κρεμασμένος στο διαμέρισμά του. Λεπτομερείς έρευνες δεν έγιναν». Σύμφωνα πάντα με το άρθρο του "Ε", οι ταυτότητες των δύο αυτών στελεχών της Multigroup είναι: Ιλία Παβλόφ, Πρόεδρος. Επί Ζίβκοφ έφερε μεταξύ των άλλων και τον τίτλο του συνταγματάρχη της στρατιωτικής σοβιετικής αντικατασκοπίας GPV. Έβο Γιάντσεφ, διευθυντής της Multigroup: επί Ζίβκοφ υπηρετούσε με το βαθμό λοχαγού στην 4η δ/ση της Ασφάλειας.

Και το άρθρο συνεχίζει: «*Δύο μέρες πριν την απόπειρα δολοφονίας κατά του Γκλιγκόροφ, το Νο 2 της Multigroup Γιόβαν Αντόνοφ - επίσης λοχαγός επί Ζίβκοφ στην 6η δ/ση Ασφάλειας πολιτικού εγκλήματος - είχε επισκεφθεί τα Σκόπια. Μετά την απόπειρα το περιβάλλον του τότε Υπουργού Εσωτερικών των Σκοπίων Φερκόφσκι άφησε να διαρρεύσει σωρεία πληροφοριών. Όλες αυτές οι πληροφορίες "φωτογράφιζαν" ως εμπλεκόμενους στην απόπειρα εκείνους τους κύκλους που είχαν αναπτύξει οικονομική και παραοικονομική δραστηριότητα στη FYROM και που "συγγένευαν" με τις βουλγάρικες, ρώσικες και σέρβικες πρώην μυστικές υπηρεσίες*».

Και πιο κάτω ο "Ε" συνεχίζει: «*Πίσω από το βουλγάρικο holding ορισμένοι πολιτικοί αναλυτές των Σκοπίων, κυρίως της πολιτικής επιθεώρησης Puls, ανέφεραν με επιμονή ότι κρύβονται ρώσικοι κύκλοι της πρώην Κ.Γ.Β. ...Κύκλοι που εκείνη την εποχή ήταν πολύ κοντά στην προεδρία των Σκοπίων είχαν καταλήξει μάλιστα στο συμπέρασμα ότι η απόπειρα είχε σχεδιαστεί, οργανωθεί και εκτελεστεί από τρεις διαφορετικούς ρώσικους σε τρία παράλληλα επίπεδα: ρώσικης σχεδίασης, βουλγάρικης οργάνωσης και εθνικιστικής σλαβομακεδονικής εκτέλεσης.*»

...Οι γαλλικές μυστικές υπηρεσίες συνέλεξαν όλο αυτό τον καιρό υλικό για να καταλήξουν σε κάποιο συμπέρασμα. Από ακριτομυθίες γάλλων διπλωματών που υπηρετούν στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων προκύπτει ότι, για διαφορετικούς πολιτικούς λόγους αλλά και για συγκεκριμένους οικονομικούς, τα διαπλεκόμενα συμφέροντα αυτών των τριών οργάνωσης μαφίας αποφάσισαν να δολοφονήσουν τον Πρόεδρο Γκλιγκόροφ. Όσοι γνώριζαν τον Έβο Γιάντσεφ σιγοψηθίζαν ότι τελευταία είχε καταρρεύσει. Ορισμένοι μάλιστα στη Σόφια μωρμούριζαν ότι ένας "σπασμένος" άνθρωπος είναι επικίνδυνος διότι μπορεί και να μιλήσει. Η χαριστική βολή φαίνεται ότι ήλθε από την ίδια την εταιρεία του, με την επιστολή του Προέδρου της Παβλόφ.

Όλα δείχνουν λοιπόν ότι ο αρχιτέκτονας της δολοφονικής επίθεσης -ο ρώσικος σοσιαλμπεριαλισμός- ασφαλώς θα έκλεινε μια για πάντα το στόμα του "σπασμένου" Γιάντσεφ. Για την απορρόφηση της Δημ. της Μακεδονίας στο "ορθόδοξο τόξο" οι ρώσοι δολοφόνοι σ' αυτό το σημείο απέτυχαν. Απέτυχαν και αποκαλύπτονται όλο και πιο πολύ.

**Ο ΝΤΟΥΝΤΑΓΕΦ ΝΕΚΡΟΣ
Η ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ**

Η δολοφονία του προέδρου της Τσετσενίας Ντζοχάρ Ντουντάγεφ από τους Ρώσους δείχνει ότι ο σοσιαλμπεριαλισμός είναι αποφασισμένος να τελειώνει με την Τσετσενία. Οι ηρωικοί και ανυπότακτοι Τσετσένοι αποτελούν το μεγάλο αγκάθι για το Κρεμλίνο. Δείχνουν σε όλους τους λαούς του κόσμου την αδύναμη πλευρά της κτηνώδους και χιτλερικής υπερδύναμης. Την αδυναμία του άδικου. Η συνέχιση της τσετσενικής αντίστασης προκαλεί μεγάλα ρήγματα ιδιαίτερα μέσα στον ισλαμικό κόσμο και δεν επιτρέπει στη Ρωσία να σύρει το Ισλάμ σε ένα μεγάλο ενιαίο μέτωπο ενάντια στη Δύση.

Η Ρωσία δεν μπορεί να περάσει στην ανοιχτή επιθετική τακτική ενάντια στη Δύση (Ζιουγκάνοφ) με την Τσετσενία να αμφισβητεί την ηγεμονία της σ' ένα μικρό κομμάτι εδάφους και να υπενθυμίζει ότι η αντιδυτική και αντιευρωπαϊκή εκστρατεία των Ρώσων δένεται με την πιο βάρβαρη καταπίεση και σφαγή των λαών που ζητούν ανεξαρτησία. Απ' αυτή την άποψη, η Τσετσενία εκφράζει παγκόσμια την αντίσταση των χωρών του Τρίτου Κόσμου ενάντια στο ρώσικο σοσιαλμπεριαλισμό.

Είχαμε ωστόσο επισημάνει σε προηγούμενα φύλλα της εφημερίδας μας τις δηλώσεις του Ντουντάγεφ για «*μεταφορά του πολέμου στην Ευρώπη*» και ότι «*οποιοσδήποτε πρόεδρος θα είναι καλύτερος απ' τον Γέλτσιν, ακόμα*

κι ο Ζιουγκάνοφ». Είχαμε εκτιμήσει ότι μ' αυτά τα λόγια η τσετσενική αστική τάξη είχε πέσει στην παγίδα της διπλής ρώσικης τακτικής. Δηλ. ότι σταδιακά προσχωρούσε στο αντιδυτικό μέτωπο των κιντών της Ρωσίας κάτω από την πίεση του δήθεν φιλοδυτικού Γέλτσιν και την αντιτριτοκοσμική απειλή του ναζί Ζιρινόφσκι.

Όμως ο Ντουντάγεφ είχε μείνει ανυποχώρητος σε δύο θέσεις: στην απαίτηση για ανεξαρτησία απ' τη Ρωσία και την αποχώρηση από την Τσετσενία όλων των ενόπλων ρώσικων δυνάμεων.

Ταυτόχρονα αυτές είναι και οι αδιαπραγμάτευτες θέσεις της Ρωσίας. Πρόκειται δηλ. για μια ανειρήνευτη αντίθεση. Μάλιστα, διαβάσαμε ότι λίγες ημέρες πριν δολοφονηθεί, στις 9 Απρίλη, ο Ντουντάγεφ έδωσε συνέντευξη στην καθημερινή σουηδική εφημερίδα *Dagens Nyheter*. Εκεί είπε:

«Μία άμεση ειρήνη μπορεί να επιτευχθεί στην Τσετσενία αν εγώ προσωπικά διαπραγματευτώ με τον Μπόρις Γέλτσιν», επειδή δε θεωρούσε την ηγεσία της Μόσχας ως δημοκρατική. «*Θεωρούμε ότι δεν έχει σημασία ποιος είναι πρόεδρος της Ρωσίας... ένα πραξικόπημα έχει ήδη γίνει. Η χώρα τώρα θα καθοδηγηθεί από τις κομμουνιστικές και φασιστικές δυνάμεις. Ο Πρόεδρος Γέλτσιν δεν ελέγχει πια την πραγματική εξουσία -δηλαδή το στρατό*» (εφημερίδα *New Europe*, 14-20 Απρίλη).

Η παραπάνω δήλωση διαφέρει

από τις προηγούμενες του Ντουντάγεφ και είναι ουσιαστικά μια νέα θέση, που αντιλαμβάνεται σ' ένα βαθμό το ρώσικο σχέδιο για την Τσετσενία. Δεν ξέρουμε αν και κατά πόσο υπάρχει πάλη γραμμών μέσα στην τσετσενική ηγεσία. Ο νέος πρόεδρος της Τσετσενίας Ζαλιχμάν Γιανταρμπίγεφ δήλωσε ότι δε θα υπάρξουν διαπραγματεύσεις με τη Ρωσία αν δεν επιβεβαιωθεί ότι δεν υπήρξε ρώσικος δάκτυλος πίσω από τη δολοφονία (*Ελευθεροτυπία*, 25 Απρίλη). Όμως είναι δεδομένο ότι οι Ρώσοι δολοφόνησαν τον Ντουντάγεφ. Πρόκειται για μία δήλωση τακτικής απλά ή για μια ουσιαστική δήλωση; Ποιος θα επιβεβαιώσει ότι οι Ρώσοι δε σκότωσαν τον Ντουντάγεφ; Ποιος θα διεξαγάγει μια τέτοια αξιόπιστη έρευνα; Προς το παρόν τα ερωτήματα μένουν απάντητα. Οι εξελίξεις θα δείξουν.

Στο μεταξύ, ο ρώσικος στρατός επιδίδεται στις πιο ανελέητες επιθέσεις σ' ολόκληρη την Τσετσενία απ' τη ρώσικη εισβολή το Δεκέμβρη του '94. Το "ειρηνευτικό σχέδιο" του Γέλτσιν ήταν μια φάρσα για την παχύδεμη Ευρώπη και τη Δύση. Πρώτα σηκώνονται τα αεροπλάνα και βομβαρδίζουν αδιάκριτα, συνεχίζει το βαρύ πυροβολικό και μετά έρχεται ο στρατός εκκαθαρίζοντας ό,τι κινείται, καίγοντας σπίτια και καταστρέφοντας κάθε πηγή τροφής του πληθυσμού.

Στην πόλη του Σερντόφσκι, κοντά στα σύνορα με την Ινγκουσέ-

